

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Ve KAMER

A R R E S T

**nr. 240.782 van 22 februari 2018
in de zaak A. 212.775/V-1922**

In zake : Jan SCHERPENBERG
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Thomas Eyskens en Arne Vandaele
kantoor houdend te 1000 Brussel
Bischofsheimlaan 33
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten David D'Hooghe en Jochen Vranckx
kantoor houdend te 1000 Brussel
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij :

Hugues HELLEBAUT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Emmanuelle Gonthier en David Renders
kantoor houdend te 1170 Brussel
Prijskampstraat 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 16 juni 2014, strekt tot de
nietigverklaring van het koninklijk besluit van 26 maart 2014 houdende de
benoeming van Hugues Hellebaut tot gerechtsdeurwaarder in het gerechtelijk
arrondissement Brussel.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Hugues Hellebaut heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 14 augustus 2014. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Werner Weymeersch heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker, de verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 november 2017.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Thomas Eyskens, die verschijnt voor verzoeker, advocaat David D'Hooghe, die verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Emmanuelle Gonthier, die in eigen naam en *loco* advocaat David Renders verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Werner Weymeersch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Juridisch kader en feiten

3.1. De te volgen procedure bij de benoeming van een gerechtsdeurwaarder is ten tijde van de bestreden benoeming geregeld in artikel 512 van het Gerechtelijk Wetboek, dat toentertijd luidde:

“§ 1. De kandidaat voor een ambt van gerechtsdeurwaarder richt zijn aanvraag bij een ter post aangetekende brief tot de Minister van Justitie en tot de voorzitter van de Nationale Kamer van de gerechtsdeurwaarders en zendt eveneens aangetekend een afschrift ervan samen met zijn dossier, bevattende de documenten die staven dat hij voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 510, aan de syndicus-voorzitter van de raad van de arrondissementskamer waar hij solliciteert.

De voormelde kandidaturen moeten op straffe van verval worden ingediend binnen een termijn van één maand na de bekendmaking van de vacature in het Belgisch Staatsblad.

De bekendmaking kan geschieden op zijn vroegst zes maanden voor het ontstaan van de vacature.

Geen benoeming kan geschieden dan nadat de termijn bepaald in het tweede lid is verlopen.

§ 2. De Minister van Justitie wint het met redenen omkleed advies van de procureur-generaal, van de procureur des Konings en van de raad van de arrondissementskamer in over de verdiensten en de bekwaamheid van de kandidaten.

Na ontvangst van de aanvraag om advies zendt de syndicus-voorzitter van de raad van de arrondissementskamer een afschrift van de aanvraag over aan de voorzitter van de Nationale Kamer van de gerechtsdeurwaarders.

§ 3. De kandidaat wordt in kennis gesteld van de adviezen. Hij beschikt over een termijn van 10 dagen om zijn opmerkingen aan de om advies gevraagde instanties voor te leggen en te vragen gehoord te worden, in voorkomend geval bijgestaan door een raadsman van zijn keuze.

Het definitieve advies van de raad van de arrondissementskamer wordt aan de voorzitter van de Nationale Kamer van de gerechtsdeurwaarders overgezonden.

De definitieve adviezen worden aan de Minister van Justitie medegedeeld, door respectievelijk de procureur-generaal, de procureur des Konings en de voorzitter van de Nationale Kamer van de gerechtsdeurwaarders, of door hun gemachtigde vertegenwoordiger, binnen een termijn van 40 dagen te rekenen van de datum van ontvangst van de aanvraag om advies, of indien de betrokkene gebruik heeft gemaakt van de in § 3, eerste lid, bedoelde mogelijkheid, binnen een termijn van 30 dagen te rekenen van de datum van ontvangst van zijn opmerkingen of van de datum waarop hij door de om advies verzochte overheid werd gehoord.

Terzelfder tijd zendt de voorzitter van de Nationale Kamer van de gerechtsdeurwaarders het door de syndicus-voorzitter samengestelde dossier van de kandidaat over aan de Minister van Justitie.

§ 4. Nadat de Minister van Justitie de definitieve adviezen en het dossier heeft ontvangen, draagt hij een kandidaat ter benoeming voor aan de Koning.

§ 5. De Koning bepaalt de procedure en de regels voor de voortzetting van het deurwaarderskantoor in geval van ontslag, overlijden, schorsing of afzetting.”

Het Gerechtelijk Wetboek schrijft geen nadere regels voor over de inhoud van het advies dat door de raad van de arrondissementskamer moet worden uitgebracht of over de werkwijze van de FOD Justitie en de minister van Justitie bij de voordracht van een kandidaat. Met verschillende omzendbrieven is evenwel gepoogd de adviesverlening te stroomlijnen en een betere vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten mogelijk te maken.

3.2. Luidens omzendbrief nr. 116 van 7 april 2008 ‘Adviesprocedure bij de benoeming van gerechtsdeurwaarders’ (hierna: omzendbrief nr. 116) dienen kandidaten bij hun kandidaatstelling gebruik te maken van een standaard *curriculum vitae* (cv), waarbij zij een gemotiveerd advies van vroegere en huidige werkgevers voegen. Vervolgens brengt de raad van de arrondissementskamer op een standaardformulier een zogenaamd ‘globaal advies’ uit, waarin de kandidaten worden beoordeeld op welbepaalde criteria. Tevens is in de omzendbrief de opdracht van de FOD Justitie en van de minister van Justitie verduidelijkt.

Met toepassing van deze omzendbrief wordt Hugues Hellebaut bij koninklijk besluit van 15 december 2009 benoemd tot gerechtsdeurwaarder in het gerechtelijk arrondissement Brussel.

Bij arrest nr. 222.142 van 18 januari 2013 vernietigt de Raad van State voormeld benoemingsbesluit. De Raad oordeelt dat omzendbrief nr. 116 geen reglementair karakter heeft en dat de toepassing van de erin vermelde criteria ervaring in de gemeente en in het kantoor, op zich, niet tot een regelmatige rangschikking van de kandidaten kan leiden.

3.3. Met omzendbrief nr. 196 van 8 mei 2012 ‘Adviesprocedure bij de benoeming van gerechtsdeurwaarders’ (hierna: omzendbrief nr. 196) wordt

‡CCCSLBFBJ-BDCHIET‡

omzendbrief nr. 116 vervangen. Deze nieuwe omzendbrief, waarover de minister stelt dat het om een loutere beleidslijn in de totstandkoming van de benoemingsbesluiten gaat, is in de voorliggende zaak toegepast. De omzendbrief beveelt aan dat de benoeming van gerechtsdeurwaarders verloopt volgens de hierna beschreven procedure:

1) De kandidaten maken bij hun kandidaatstelling gebruik van een standaard cv, waarbij adviezen van de vroegere en huidige werkgevers omtrent de bekwaamheid en de vaardigheden van de kandidaat gevoegd kunnen worden. Deze adviezen worden uitgebracht op standaardformulieren ‘gemotiveerd advies’. De kandidaat bezorgt zijn kandidatuur met de erbij behorende documenten aan de syndicus-voorzitter van de raad van de bevoegde arrondissementskamer.

2) Er wordt aanbevolen dat de raad van de arrondissementskamer de kandidaat vervolgens uitnodigt voor een persoonlijk gesprek. Op basis van dit gesprek, het standaard cv en de formulieren ‘gemotiveerd advies’ dient de raad van de arrondissementskamer dan op een standaardformulier een ‘globaal advies’ uit te brengen. In dit ‘globaal advies’ moet een conclusie omtrent de ‘bekwaamheid’ van de kandidaat worden geformuleerd die minstens de volgende elementen dient te bevatten: ‘beroepsbekwaamheid en ervaring op het terrein’, ‘kennis van de procedures, regels, ...’ en ‘kwaliteit van het werk en ingesteldheid’. Daarnaast moet het ‘globaal advies’ ook een conclusie over de ‘vaardigheden’ van de kandidaat bevatten, waarin minstens de volgende elementen aan bod komen: ‘sociale vaardigheden’, ‘organisatie en efficiëntie’, ‘leidinggeven en coaching’ en ‘aanpassing aan moderne technologieën’. De ‘bekwaamheid’ van de kandidaat wordt gequoteerd op 25 punten, diens ‘vaardigheden’ op 10 punten.

3) Formuleert de kandidaat geen opmerkingen op dit advies, dan wordt het aan de voorzitter van de nationale kamer van gerechtsdeurwaarders toegezonden. Indien de kandidaat wel opmerkingen doet gelden kan hij nogmaals worden gehoord, waarna de raad van de arrondissementskamer een definitief ‘globaal advies’ uitbrengt en dit bezorgt aan de voorzitter van de nationale kamer van gerechtsdeurwaarders. Het dossier wordt daarna door de voorzitter van de nationale kamer van gerechtsdeurwaarders aan de FOD Justitie toegezonden.

4) Uitgaande van het dossier, waaraan ook de adviezen van de procureur-generaal en van de procureur des Konings zijn toegevoegd, geeft de FOD Justitie een algemene quoterings per kandidaat, die de grondslag vormt voor een rangschikking van de kandidaten. Voor deze quoterings houdt de FOD Justitie enerzijds rekening met de ‘anciënniteit/beroepservaring’ van de kandidaat. Dit onderdeel staat op 35 punten, die verdiend kunnen worden volgens drie criteria: ‘globale ervaring’ (20 punten), ‘ervaring in het arrondissement’ (8 punten) en ‘plaatsvervangingen’ (7 punten). Anderzijds wordt rekening gehouden met de ‘bekwaamheid en vaardigheden’ van de kandidaat zoals deze werden beoordeeld in het ‘globaal advies’ van de raad van de arrondissementskamer dat eveneens op 35 punten is gequoteerd.

Bij gelijke puntenscores wordt vervolgens en zo nodig rekening gehouden met ‘andere elementen binnen het ambt en elementen en activiteiten gerelateerd aan het ambt’. Het gaat om de volgende elementen: ‘actief in beroepsvereniging’, ‘academische kennis en activiteiten / publicaties, voordrachten en uiteenzettingen’, ‘gevolgde nuttige opleidingen’ en ‘andere nuttige ervaring’.

5) Volgens de rangschikking die door de FOD Justitie is opgesteld, de adviezen en de elementen uit het dossier draagt de minister van Justitie een kandidaat voor benoeming voor.

6) De benoeming gebeurt uiteindelijk door de Koning.

4.1. In het Belgisch Staatsblad van 13 mei 2013 wordt een vacante betrekking bekendgemaakt voor het ambt van gerechtsdeurwaarder in het gerechtelijk arrondissement Brussel.

4.2. Zowel verzoeker als de tussenkomende partij stellen zich kandidaat voor deze betrekking. In totaal postuleren 32 kandidaten.

4.3. Op 20 juni 2013 vraagt de minister van Justitie de bij artikel 512, § 2 en § 3, van het Gerechtelijk Wetboek vereiste adviezen.

4.4. Op 9 juli 2013 verstrekt de procureur des Konings te Brussel een gunstig advies met betrekking tot verzoeker en de tussenkomende partij.

Op 12 juli 2013 en 24 juli 2013 verleent de procureur-generaal bij het hof van beroep te Brussel een gunstig advies met betrekking tot respectievelijk verzoeker en de tussenkomende partij.

4.5. Op 10 oktober 2013 brengt de raad van de arrondissementskamer van de gerechtsdeurwaarders van het gerechtelijk arrondissement Brussel (hierna: de raad van de arrondissementskamer) over verzoeker een ‘globaal advies’ uit. Verzoeker krijgt voor het criterium ‘bekwaamheid’ 21/25 en voor het criterium ‘vaardigheden’ 8/10, hetgeen resulteert in een eindquotering van 29/35.

De raad van de arrondissementskamer motiveert verzoekers score voor ‘bekwaamheid’ als volgt:

“Plichtsbewust en met volle overgave en flexibiliteit vervult deze kandidaat zijn vele opdrachten.

Ochtendlijke noch laatavondlijke betekeningen, vaststellingen buiten de kantooruren, vrijwillige openbare verkopen op zaterdag en permanenties op zon- en feestdagen schrikken hem niet af. Op elke plaats in het arrondissement en op elk uur van de dag is hij inzetbaar.

Van bij zijn optreden op het terrein in het jaar 2000 had hij een goede juridische basis. Op die basis heeft hij gaandeweg verder gebouwd. Zijn plaatsvervangingen voor verscheidene titularissen, dikwijls met hun eigen specialiteit met betrekking tot uitzonderlijke en minder courante procedures, hebben geleid tot een brede kijk op het gerechtelijk recht.

Met het bijwonen van seminaries en zijn deelname aan studiedagen onderhoudt hij die kennis.

Hoewel dikwijls omwille van het ambt tussen hamer en aambeeld geplaatst, vindt deze kandidaat telkens opnieuw de adequate en een voor de gedingpartijen aanvaardbare oplossing. Zijn bekwaamheid als bemiddelaar werd en wordt door velen bevestigd.

Hij beschikt over de juiste mentaliteit en ingesteldheid. De kwaliteit van het door hem geleverde werk komt altijd op de eerste plaats. Zijn akten zijn vooraf met aandacht nagelezen en nadien verzorgd afgewerkt; zijn processen-verbaal zijn opgesteld conform de vereiste vormen.

Met weinig woorden maar grote beroepsernst brengt hij een boodschap of geeft hij een antwoord.

Zijn letterlijke terreinkennis beperkt zich niet tot de negentien Brusselse gemeenten; hij kent en verkent sedert jaren het gehele grondgebied van het arrondissement. Aldus is hij intussen zeer vertrouwd met alle delen van het grondgebied en hun uiteenlopende kenmerken en gevoeligheden; denk aan probleemwijken, exclusieve wijken, zetels van Belgische en Europese ondernemingen en instellingen.”

Verzoekers score voor ‘vaardigheden’ wordt als volgt gemotiveerd:

“Deze kandidaat heeft goed begrepen dat een doorgedreven theoretische kennis van de rechtsregels en ervaring op het terrein op zich niet volstaan in ons beroep. Een psychologische benadering, het zoeken naar *ad hoc* oplossingen en het verzoenen van op het eerste gezicht onverzoenbare belangen behoren tot zijn dagdagelijkse praktijk.

Van zodra hij voor een schuldenaar staat, gaat hij consequent op zoek naar een pragmatische oplossing. Onpartijdig luistert hij naar de debiteur, geeft uitleg of advies en beantwoordt geduldig de gestelde vragen.

Dat geduld is haast legendarisch en zijn natuurlijke gereserveerdheid bij zijn beroepsoptreden is geen handicap doch eerder een kwaliteit die bijdraagt tot de deontologische verplichting van discretie.

In de organisatie en uitoefening van zijn taken verloopt alles vlot. Het afgeleverde werk getuigt van een goede planning. Hij betreft de personeelsleden – met wi[e] hij goede relaties onderhoudt – bij de efficiënte opvolging van het werk.

Advocaten en opdrachtgevers in bredere zin waarderen zijn creativiteit en werklust. Het Provinciaal Instituut voor Vorming en Opleiding beloonde zijn inzet als docent met een mooie score voor inhoud, methodiek, didactiek en organisatie.

Zijn contacten met titularissen en kandidaat-gerechtsdeurwaarders zijn eerlijk.

Op korte tijd maakt hij zich in elk kantoor opnieuw vertrouwd met de diverse softwarepakketten.”

Verzoeker maakt geen gebruik van de mogelijkheid om zijn opmerkingen aan de raad van de arrondissementskamer voor te leggen en te vragen dat hij zou worden gehoord. Wel richt hij – op 6 januari 2014 – een schrijven aan de raad van de arrondissementskamer, de FOD Justitie en de minister van Justitie waarin hij zich beklaagt over het feit dat hij geen afschrift heeft ontvangen van de adviezen die de raad van de arrondissementskamer ten aanzien van de andere kandidaten heeft uitgebracht. Volgens verzoeker kon hij daardoor zijn hoorrecht voor de raad van de arrondissementskamer niet op deugdelijke wijze uitoefenen. Hij

verzoekt de minister van Justitie hem in de gelegenheid te stellen om, na studie van de gevraagde adviezen, alsnog zijn standpunt over zijn ‘globaal advies’ uiteen te zetten. Hij herhaalt dit verzoek in een schrijven van 11 februari 2014 en tevens vraagt hij de commissie voor de toegang tot en het hergebruik van bestuursdocumenten om een advies te verstrekken, hetwelk hij op 6 maart 2014 naar de FOD Justitie stuurt met het vruchteloos gebleven verzoek om alsnog een afschrift te verkrijgen van de gevraagde stukken.

4.6. Eveneens op 10 oktober 2013 brengt de raad van de arrondissementskamer over de tussenkomende partij een ‘globaal advies’ uit. De tussenkomende partij krijgt 25/25 voor het criterium ‘bekwaamheid’. Deze score wordt als volgt gemotiveerd (vertaling):

“De kandidaat is kort na het beëindigen van zijn rechtenstudie als gerechtsdeurwaarder beginnen te werken. Hij heeft eerst bijna twee jaar stage gelopen te Charleroi en vervolgens op het gerechtsdeurwaarderskantoor Lombaert en Lambert te Elsene (Brussel). Na de homologatie van zijn stage heeft hij als kandidaat-gerechtsdeurwaarder gewerkt te Bergen en op het reeds genoemde gerechtsdeurwaarderskantoor Lombaert en Lambert te Elsene. Hij heeft zowel gewerkt als plaatsvervanger van de gerechtsdeurwaarders-titularissen op het terrein als het dagelijks beheer van de kantoren verzorgd.

Hij is bij koninklijk besluit van 15/12/2009 tot gerechtsdeurwaarder benoemd en heeft zijn praktijk uitgebouwd.

De Raad van State heeft bij arrest van 18/01/2013, bekendgemaakt op 28/01/2013, zijn benoeming vernietigd.

Vóór zijn benoeming had de kandidaat aangetoond dat hij in staat was dossiers te behandelen en te beheren op het kantoor, waar hij het volledige vertrouwen genoot van de titularis, die hem een uitmuntende kracht vond.

Hij bezit een gedegen praktijkervaring en is besluitvaardig. Hij is in staat om, na de belangen die in het geding zijn te hebben afgewogen, doordacht en oordeelkundig, maar zonder te talmen beslissingen te nemen.

Hij werkt sinds bijna 16 jaar in Brussel en is vertrouwd met alle specifieke kenmerken en de grote diversiteit van het arrondissement. Daarbovenop heeft hij ervaring in andere arrondissementen.

Hij bezit een uitstekende kennis van de procedures, de regels en de wetgeving met betrekking tot het beroep. Hij heeft altijd een grote interesse betoond voor de ontwikkelingen in zijn beroep, wat zowel blijkt uit zijn deelname aan opleidingen als uit zijn persoonlijke inzet.

Zijn werk wordt als kwaliteitsvol erkend en gewaardeerd. Hij wordt onder meer omschreven als bekwaam, doeltreffend en beschikbaar.

Hij heeft een positieve ingesteldheid en neemt de richtlijnen van de gerechtelijke overheden en van de sector zeer ter harte. Hij is in staat om de dialoog aan te gaan met de betrokken partijen, en daarbij resultaatgericht te werk te gaan. Hij heeft zich loyaal, eerlijk en trouw betoond en heeft zich ingezet voor zijn beroep, in het bijzonder bij de Nationale Vereniging van Kandidaat & Stagiair Gerechtsdeurwaarders, waarvan hij stichtend lid, bestuurder en coördinator is geweest.

Na zijn benoeming heeft hij het bewijs geleverd van zijn professionele capaciteiten door dankzij een grote persoonlijke inzet en financiële investeringen zijn kantoor uit te bouwen; Hij heeft daarbij twee personen aangeworven en is een associatie aangegaan met een kandidaat. Hij heeft een cliënteel opgebouwd dat zeer tevreden is over zijn bekwaamheden, zijn prestaties en zijn dienstverlening.

Hij is opleidingen blijven volgen en heeft zijn kennis van de procedures en de ontwikkelingen op dat gebied op peil gehouden. Hij heeft zijn belangstelling voor het beroep en zijn kennis ervan getoond op 'Job Day' georganiseerd door de Universit  Catholique de Louvain en tijdens een studiedag georganiseerd door Assuralia.

De gestage groei van zijn cliënteel, met wie hij een persoonlijke band onderhoudt, en de zorg voor zijn personeel, voor wie hij voorlopige oplossingen heeft gevonden, getuigen van de kwaliteit van zijn werk sedert zijn benoeming en van zijn instelling.

Hij heeft zijn ambt bekwaam en efficiënt uitgeoefend, met een grote kennis van de verschillende procedurehandelingen, en een zeer grote juridische nauwgezetheid.

In die drie jaren is geen enkele klacht tegen hem ingediend, is geen enkele tuchtprocedure tegen hem opgestart, is bij de verzekeringsmaatschappij geen enkel schadedossier inzake beroepsaansprakelijkheid op zijn naam moeten worden geopend en zijn tegen hem geen maatregelen genomen overeenkomstig artikel 1396 van het Gerechtelijk Wetboek.

Na de vernietiging van zijn benoeming heeft hij ervoor gezorgd dat de lopende dossiers werden opgevolgd en heeft hij de nieuwe zaken aan een titularis te Brussel overgedragen."

Voor het criterium 'vaardigheden' wordt aan de tussenkomende partij 10/10 toegekend en dit wordt als volgt gemotiveerd (vertaling):

"De kandidaat onderhoudt een goed contact met de verschillende partijen, ook met de minder bemiddelde. Hij ziet erop toe dat geen kosten worden gemaakt die onoverkomelijk zouden kunnen zijn voor de partijen, hij heeft gevoel voor maat en tracht de mogelijke nadelen voor de rechtzoekenden zoveel mogelijk te beperken. Hij is een goed bemiddelaar.

Hij heeft zich bekommerd om de relaties met zijn confraters en heeft zich voor hun gemeenschappelijke toekomst beijverd in de vereniging van kandidaten waarvan hij coördinator is geweest. Hij is contactvaardig. Hij is bestuurder geweest van een humanitaire vereniging en is nog steeds bestuurder van een sportvereniging.

Hij heeft zich ook ingezet voor een internationale sportvereniging waarin hij zijn juridische en menselijke competenties ten nutte heeft kunnen maken als bijzonder gemachtigde, als verificateur van de rekeningen en als supervisor tijdens de competities.

Hij is een goed organisator en is resultaatgericht. Hij kan zich dynamisch en flexibel aanpassen aan de concrete omstandigheden en de noodwendigheden waarmee een kantoor te maken krijgt. Hij is strikt, stipt, beschikbaar en toegewijd; het woord waarmee hij het vaakst wordt gekarakteriseerd is 'efficiënt'.

Hij wordt gewaardeerd door de bedienden, hij kan geduldig opleidingen geven en heeft gezag.

Hij is goed thuis in de evolutie van de moderne technologieën. Een cliënte die in de sector van de nieuwe technologie werkt en voor wie hij veel vaststellingen via internet heeft gedaan, was uitermate tevreden over zijn vindingrijkheid.

Sinds zijn benoeming heeft hij steeds blijk gegeven van grote sociale vaardigheden en van gematigdheid, waarbij hij altijd een evenwicht nastreeft tussen het belang van een cliënt en de tenuitvoerlegging van soms pijnlijke procedures, onder meer inzake uitzetting.

Zijn organisatietalent heeft hij kunnen beproeven en bewijzen bij de uitbouw van zijn kantoor en cliënteel. Dat cliënteel is lovend over de efficiëntie, de bekwaamheid, de snelheid en de vakkundigheid waarmee hij de dossiers beheert en opvolgt en waarmee hij alle opgedragen taken, zelfs de moeilijkste, uitvoert.

Hij had een persoon aangeworven en was die beginnen op te leiden voor de verschillende administratieve taken die de werking van zijn kantoor vereist. Tevens is een tweede persoon aangeworven, van wie hij de opleiding als stagiair op zich wou nemen. Hij heeft zich bekommerd betoond om hun toekomst en heeft een tijdelijke oplossing gevonden zodat hij ze niet hoeft te ontslaan.

Hij heeft de nodige investeringen kunnen doen op het stuk van informatica voor een efficiënte en zelfstandige werking van zijn kantoor."

De tussenkomende partij behaalt aldus een score van 35/35.

4.7. De FOD Justitie gaat overeenkomstig omzendbrief nr. 196 vervolgens over tot het opstellen van een rangschikking van de kandidaten. Zowel verzoeker als de tussenkomende partij krijgen voor het onderdeel 'anciënniteit/beroepservaring' een score van 35/35. Samen met de punten die hen door de raad van de arrondissementskamer werden toegekend geeft dit een eindresultaat van 64/70 voor verzoeker en 70/70 voor de tussenkomende partij.

4.8. Bij koninklijk besluit van 26 maart 2014 wordt de tussenkomende partij benoemd tot gerechtsdeurwaarder in het gerechtelijk arrondissement Brussel.

4.9. Bij ministerieel besluit van 8 april 2014 wordt bepaald dat het kantoor van de tussenkomende partij te Elsene wordt gevestigd.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. Het eerste middel is genomen uit de schending van artikel 512, § 3, van het Gerechtelijk Wetboek (hierna: Ger.W.), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de formelemotiveringswet) en van het materiëlemotiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het hoorrecht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker is van oordeel dat het in artikel 512, § 3, Ger.W. vermelde recht om zijn standpunt aangaande het advies van de raad van de arrondissementskamer te doen kennen – dat blijkens de parlementaire voorbereiding van artikel 3 van de wet van 6 april 1992 ‘tot wijziging van het gerechtelijk wetboek met betrekking tot het statuut van de gerechtsdeurwaarders’, waarmee artikel 512, § 3, Ger.W. in de toentertijd van toepassing zijnde lezing werd ingevoegd “om de rechten van verdediging van de kandidaat-gerechtsdeurwaarder te organiseren” – slechts deugdelijk kan worden uitgeoefend indien hij de beoordeling en quoterings in zijn advies vooraf kan vergelijken met de beoordelingen en quoterings van de andere kandidaten. Daartoe is vereist dat hij in kennis wordt gesteld van de adviezen van de raad van de arrondissementskamer over de andere kandidaten.

Verzoeker verwijst in dat verband ook naar het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat, zo stelt hij, impliceert dat het aan de betrokkene toevalt om te oordelen of en op welke wijze hij zijn hoorrecht wil uitoefenen en welke stukken hij daarbij wil betrekken, weliswaar binnen de grenzen van het recht. Dat hij *in casu* inzage moet krijgen van de adviezen over de andere kandidaten, verantwoordt hij met verwijzing naar de tweeledige beoordelingsprocedure en de rol van het advies van de raad van de arrondissementskamer in de benoemingsprocedure. Het eerste deel van de beoordeling betreft een rangschikking op grond van anciënniteit en beroepservaring waarbij punten worden toegekend op een mathematisch vastgestelde wijze, hetgeen weinig aanleiding geeft tot discussie. Het tweede deel – de beoordeling door de raad van de arrondissementskamer – betreft daarentegen een beoordeling van feitelijke elementen die nadien in een relatieve cijferscore wordt vertaald, hetgeen, aldus verzoeker, al gemakkelijker aanleiding kan geven tot opmerkingen. Verzoeker merkt op dat dit advies doorslaggevend is geweest, aangezien alle kandidaten die een hogere totaalscore dan verzoeker hebben gerealiseerd, net als verzoeker 35 punten voor anciënniteit en ervaring hebben behaald, op één kandidaat na die dan dezelfde totaalscore als verzoeker kreeg toegekend. Bovendien voelden noch de minister van Justitie, noch de Koning, zich geroepen om het advies van de raad van de arrondissementskamer te controleren, maar hebben zij zich hierbij zonder meer aangesloten.

Aangezien de procedurele regels niet uitdrukkelijk voorzien in een verplichting voor het bestuur of de adviesverlenende instantie om op eigen initiatief alle adviezen aan de kandidaten mee te delen in het kader van de uitoefening van het hoorrecht, mag de kandidaat zelf het initiatief nemen door met toepassing van artikel 32 van de Grondwet om de openbaarheid van de adviezen te verzoeken, zo argumenteert verzoeker. Volgens de commissie voor de toegang tot en het hergebruik van bestuursdocumenten is de raad van de arrondissementskamer evenwel geen administratieve overheid zodat de kandidaat geen rechtsmiddel kan aanwenden tegen de raad van de arrondissementskamer die niet op eigen initiatief alle adviezen meedeelt. In dat geval maakt artikel 512, § 3,

Ger.W. en de daarin vastgestelde tijdsregeling het onmogelijk dat de kandidaat zijn bezwaarrecht ten aanzien het advies op een nuttige wijze kan uitoefenen. In dat geval valt het volgens verzoeker aan de minister (of de Koning) toe om het nodige te doen om een deugdelijke uitoefening van het hoorrecht mogelijk te maken. De minister van Justitie en de FOD Justitie zijn wel verplicht om de kandidaat toegang te geven tot de gevraagde bestuursdocumenten, behoudens de wettelijk bepaalde uitzonderingsgevallen.

Voorts voert verzoeker aan dat de bestreden benoeming is gebeurd met schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Volgens verzoeker kan de benoemende overheid onzorgvuldigheid worden verweten indien zij geen rekening heeft gehouden met een klacht die zij kende of moest kennen. Zo is vereist dat de raad van de arrondissementskamer het standpunt van de kandidaat tijdens het mondeling onderhoud met betrekking tot het ter beschikking stellen van de adviezen over de andere kandidaten op een zorgvuldige wijze moet onderzoeken. De raad dient een schriftelijke neerslag van het horen van de kandidaat op te stellen waaruit blijkt welke standpunten de kandidaat naar voor heeft gebracht. In het ‘globaal advies’ moet over deze argumentatie een standpunt worden ingenomen. Aangaande de problematiek van de mogelijkheid om naar aanleiding van het aanvankelijk geformuleerde advies te vragen om te worden gehoord, houdt het zorgvuldigheidsbeginsel in dat indien het hoorrecht niet op deugdelijke wijze door de raad van de arrondissementskamer wordt georganiseerd doordat de adviezen betreffende de andere kandidaten niet ter beschikking worden gesteld, positief gevolg moet worden gegeven aan het verzoek van de betrokken kandidaat aan de administratieve overheid om een afschrift van de adviezen te ontvangen en een hoorzitting te organiseren waarop de kandidaat zijn standpunt aangaande die adviezen naar voor kan brengen.

Te dezen, zo stelt verzoeker, kon tijdens het mondeling onderhoud op 5 augustus 2013 worden vastgesteld dat er geen akte van zijn standpunten werd genomen. Er werd geen proces-verbaal van het onderhoud opgesteld, in ieder geval werd niet ingegaan op zijn vraag om hem daarvan een

afschrift te bezorgen. Het is dan ook niet duidelijk of bij de bestreden benoeming rekening werd gehouden met zijn bezwaren. Uit niets blijkt dat de Koning van zijn bewaren op de hoogte is gesteld. Een proces-verbaal van het onderhoud met de raad van de arrondissementskamer ontbreekt en evenmin blijkt dat de briefwisseling van verzoeker en het advies van de commissie voor de toegang tot en het hergebruik van bestuursdocumenten bij de besluitvorming werd betrokken. Dit getuigt, aldus verzoeker, van een onzorgvuldige voorbereiding en onderzoek van het dossier. Bovendien heeft de minister van Justitie nagelaten om het nodige te doen om alsnog een nuttige uitoefening van het hoorrecht mogelijk te maken. Volgens verzoeker werd ook op dat punt het zorgvuldigheidsbeginsel miskend.

Verzoeker voert ook nog de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de formelemotiveringswet. De formelemotiveringsplicht impliceert, zo argumenteert hij, dat uit de bestreden akte moet blijken welke kandidaten hun hoorrecht voor de raad van de arrondissementskamer hebben uitgeoefend en op welke wijze de standpunten van de kandidaten al dan niet in aanmerking werden genomen. Zo aangenomen moet worden dat dit niet voor elke kandidaat omstandig in het benoemingsbesluit kan worden uiteengezet, moet in het besluit minstens worden verwezen naar een stuk waaruit dit blijkt. Bij een benoeming naar keuze die niet steunt op een vergelijkend examen, weegt de motiveringsplicht immers zwaarder door.

Volgens verzoeker blijkt te dezen uit de bestreden beslissing geenszins dat met zijn bezwaren rekening werd gehouden. Zijn argumenten werden niet behandeld, laat staan dat ze werden weerlegd.

Ten slotte wijst verzoeker er nog op dat het bestuur bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen.

6. In zijn memorie van wederantwoord benadrukt verzoeker dat de omstandigheid dat artikel 512, § 3, Ger.W. niet uitdrukkelijk bepaalt dat de

kandidaten in kennis worden gesteld van de adviezen over de medekandidaten geen afbreuk doet aan de toepassing van artikel 32 van de Grondwet dat het bestuur ertoe verplicht de kandidaat toegang te geven tot de gevraagde bestuursdocumenten, behoudens de wettelijke uitzonderingsgevallen. Dit geldt des te meer, zo stelt hij, nu blijkt dat de bestreden benoeming is gebeurd aan de hand van het 'globaal advies' en de erin opgenomen quoterings, waarin wel een beoordeling van de individuele kandidaten is gebeurd, maar geen beoordeling van de onderlinge verhouding van de verschillende kandidaten. Ten onrechte heeft de minister en vervolgens ook de Koning geoordeeld dat de door de raad van de arrondissementskamer gegeven quoterings zonder meer de basis vormt voor een draagkrachtige rangschikking van de kandidaten.

Voorts argumenteert hij dat de bestreden benoeming die niet steunt op een vergelijkend examen onderworpen is aan een verstrengde motiveringsplicht. Er kan niet worden volstaan om zonder meer te verwijzen naar de beste beoordeling en hoogste quoterings van de kandidaat, zonder te verantwoorden dat deze beoordeling en quoterings ook het resultaat zijn van een vergelijkend onderzoek. Uit de overwegingen van het besluit moet blijken dat de benoemende overheid daadwerkelijk de aanspraken en verdiensten van de kandidaten heeft vergeleken op grond van de beschikbare, relevante informatie en met toepassing van objectieve en pertinente criteria, alsook op grond van welke motieven de voorkeur aan een bepaalde kandidaat wordt gegeven. Dit is echter niet het geval.

Verzoeker beklemtoont ook nog dat zijn quoterings hoger zou zijn geweest indien hij zijn hoorrecht had kunnen uitoefenen. Hij vraagt zich af op grond waarvan de verwerende partij oordeelt dat dit louter speculatie is, en hij wijst erop dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord herhaaldelijk toegeeft niet goed geplaats te zijn om de titels en verdiensten van de kandidaten te vergelijken. Volgens hem is een dergelijke stelling een voorafname in de besluitvorming zonder dat blijkt dat het bestuur een zorgvuldig onderzoek aan de opmerkingen van verzoeker heeft besteed. Hij merkt op dat dit overigens ook niet

mogelijk was omdat zij hem met alle mogelijke middelen heeft belet om op grond van een analyse van alle adviezen zijn opmerkingen kenbaar te maken. In de mate de verwerende partij argumenteert dat hij niet aantoont dat de raad van de arrondissementskamer hem zes punten meer had moeten toekennen, wijst verzoeker erop dat er geen enkele duidelijkheid is over hoe de verschillende in aanmerking genomen criteria *in concreto* worden gewogen en zeker niet of de aan de kandidaten gegeven quoteringen wel onderling vergelijkbaar zijn en dus een vergelijkend karakter hebben.

7. In zijn laatste memorie stelt verzoeker nog, met verwijzing naar 's Raads arrest nr. 161.038 van 6 juli 2006, dat de weigering van het verzoek tot openbaarheid in het kader van het uitoefenen van het bezwaarrecht aanleiding moet geven tot een vernietiging van de bestreden beslissing, zonder dat een afzonderlijke procedure bij de Raad van State met betrekking tot de openbaarheid van bestuur moet worden ingesteld.

Beoordeling

8.1. Het bestreden benoemingsbesluit is het resultaat van een benoemingsprocedure. In principe vindt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur geen toepassing in een dergelijke procedure.

8.2. Het middel, dat van het tegendeel uitgaat, faalt in zoverre naar recht.

9.1. Indien verzoeker in de voorliggende procedure niettemin de gelegenheid moest krijgen, en heeft gekregen, om vooraf zijn standpunt ter kennis te brengen, dan is dit uitsluitend omdat de wetgever met een normatieve verplichting in een bijzonder voorschrift daartoe heeft voorzien.

Meer bepaald overeenkomstig artikel 512, § 3, Ger.W. wordt de kandidaat in kennis gesteld van de adviezen en beschikt hij “over een termijn van

10 dagen om zijn opmerkingen aan de om advies gevraagde instanties voor te leggen en te vragen gehoord te worden, in voorkomend geval bijgestaan door een raadsman van zijn keuze”.

Uit voormelde bepaling vloeit enkel voort dat de kandidaat in kennis wordt gesteld van de adviezen die worden uitgebracht door de procureur-generaal, de procureur des Konings en de raad van de arrondissementskamer over de verdiensten en bekwaamheid van de kandidaat in kwestie. Deze bepaling biedt hem de kans om na te gaan of de beoordeling over zijn persoon op een volgens hem juiste wijze is tot stand gekomen. Ze schrijft niet voor dat de kandidaat daarnaast ook nog in kennis zou moeten worden gesteld van de adviezen over zijn medekandidaten.

Ook het recht om zijn opmerkingen voor te leggen en in verband daarmee te vragen te worden gehoord, ziet enkel op die adviezen die over de kandidaat zelf zijn uitgebracht. De wetgever is niet zo ver gegaan om de kandidaten het recht te verlenen, gehoord te worden over de (voorlopig) voorgestelde rangschikking en de adviezen over de andere kandidaten die daaraan mee ten grondslag liggen. Verzoeker verwijst naar de parlementaire totstandkoming van deze bepaling, maar deze leidt niet tot een ander besluit. Het bedoelde amendement strekte ertoe “de kandidaat-gerechtsdeurwaarders in kennis te stellen van de verschillende adviezen die de bevoegde overheidsinstanties over hun verdiensten en bekwaamheden hebben uitgebracht”, aldus de verantwoording die verzoeker zelf aanhaalt in het inleidend verzoekschrift (*Parl.St.* Kamer 1990-91, nr. 1564/2, 3) ten einde de kandidaat toe te laten zijn opmerkingen te formuleren en te vragen om te worden gehoord over die over hem uitgebrachte adviezen. Op geen enkele wijze geeft de parlementaire voorbereiding waar verzoeker naar verwijst er blijk van dat de betrokkene in kennis gesteld zou moeten worden van alle adviezen over elk van de kandidaten, laat staan dat hij de gelegenheid zou moeten krijgen erover te worden gehoord.

Uit artikel 512, § 3, Ger.W. put verzoeker dan ook geen aanspraken om reeds in de loop van benoemingsprocedure en inzonderheid met het oog op zijn horen door de raad van de arrondissementskamer kennis te nemen van de adviezen over de andere kandidaten.

Zoals de Raad ten slotte reeds heeft gewezen in zijn arrest nr. 233.567 van 21 januari 2016, verplicht de in artikel 512, § 3, eerste lid, Ger.W. geboden mogelijkheid voor de kandidaat om zijn opmerkingen aan de adviserende instantie voor te leggen en door deze instantie gehoord te worden, deze instantie niet om in het definitieve advies op elk van de opmerkingen of bezwaren te antwoorden als ware dit ‘horen’ een vorm van georganiseerd beroep. Dit horen – aan de hand van geschreven opmerkingen en in persoon – stelt de kandidaat wél in staat om de raad van de arrondissementskamer te overtuigen diens op de stukken gesteunde waardering van zijn kandidaatstelling, zoals die blijkt uit het ingediende dossier, bij te stellen of preciezer te formuleren door die stukken nader toe te lichten en te duiden.

9.2. Verzoeker verwijst ook vergeefs naar ‘s Raads arrest nr. 161.038 van 6 juli 2006. Anders dan de zo-even geschetste draagwijdte van artikel 512, § 3, Ger.W., heeft die zaak betrekking op een rechtspositieregeling die wél aan de kandidaten het recht verleent om een bezwaar in te stellen tegen het voorstel tot bevordering van de directieraad en in dat kader te worden gehoord.

Die rechtspraak met betrekking tot de openbaarheid van alle documenten die de voordracht hebben voorbereid kan bijgevolg niet worden ingepast in het uitoefenen van het hoorrecht zoals bepaald in artikel 512, § 3, Ger.W. Verzoeker beweert dan weer niet, dat hem inzage van bepaalde documenten zou zijn onthouden met betrekking tot het over hem verleende advies.

Het antwoord op de vraag of verzoeker op grond van de openbaarheid van bestuur later inzage mag krijgen in de bedoelde adviezen heeft geen belang voor de beoordeling van dit middel. Het kan verzoeker immers niet

helpen om zijn ambitie te realiseren, namelijk zijn inzichten over de vergelijking van de kandidaten in een debat voor de raad van de arrondissementskamer brengen. Ten overvloede nog zij vastgesteld dat uit de toelichting van het tweede middel blijkt dat verzoeker ten tijde van het instellen van zijn annulatieberoep alleszins in bezit was van het advies dat betrekking heeft op de tussenkommende partij en dat verzoeker aldus voor de rechter in staat is om de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing te betwisten op grond van argumenten geput uit dit document waarvan om openbaarheid werd verzocht.

9.3. In zoverre is het middel ongegrond.

10.1. Evenmin heeft verzoeker dan belang erbij op te merken dat zijn bezwaren die hij dienaangaande heeft meegedeeld tijdens zijn interview op 5 augustus 2013 niet zijn opgenomen in een formele notulering door de raad van de arrondissementskamer en door deze niet zijn beantwoord. Overigens heeft verzoeker niet gevraagd om na kennisname van het over hem verleende advies met toepassing van artikel 512, § 3, Ger.W. te worden gehoord door de raad van de arrondissementskamer. Hij heeft ervoor gekozen om de openbaarheid van de adviezen over zijn medekandidaten te vragen middels verschillende brieven. Ook om die reden kan verzoeker er zich thans niet over beklagen dat geen schriftelijke neerslag bestaat van een horen dat niet heeft plaatsgevonden en dat een en ander niet tot uiting komt in het ‘globaal advies’ of het bestreden besluit.

10.2. Verzoeker verduidelijkt in het kader van het eerste middel ten slotte geenszins op welke wijze hij het redelijkheidsbeginsel geschonden acht.

10.3. In de memorie van wederantwoord argumenteert verzoeker nog dat ten aanzien van de vergelijking van de aanspraken en verdiensten van de kandidaten een “verstrengde motiveringsplicht” geldt die niet zou blijken uit de overwegingen van het benoemingsbesluit. Hiermee geeft verzoeker een nieuwe en onontvankelijke invulling aan het middel. Verzoeker adstrueert dit betoog immers niet met elementen waarvan hij pas kennis zou hebben gekregen na inzage van het

administratief dossier, maar formuleert algemene beschouwingen over de formele motivering van het benoemingsbesluit die hij reeds had kunnen ontwikkelen in het inleidend verzoekschrift.

10.4. In die mate is het middel onontvankelijk.

11. Het eerste middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

12.1. Het tweede middel is genomen uit de schending van de artikelen 10, 11 en 33 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de formelemotiveringswet, van artikel 512 Ger.W., van het gelijkheidsbeginsel, het materiële motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en van het gezag van gewijsde dat kleeft aan 's Raads arrest nr. 222.142 van 18 januari 2013.

12.2. In wat mag worden beschouwd als een *eerste onderdeel* van het middel voert verzoeker aan dat de minister van Justitie en nadien de Koning zonder meer steunen op het 'globaal advies' van de raad van de arrondissementskamer en de daarin vervatte quoterings, dat doorslaggevend is voor de algemene rangschikking van de kandidaten. De minister van Justitie stelt dat zij het onderzoek van de dossiers niet overdoet omdat de expertise niet bij haar maar bij de raad van de arrondissementskamer terug te vinden is, terwijl uit artikel 512 Ger.W. blijkt dat de voordracht van een kandidaat moet gebeuren op grond van het hele dossier dat door de minister van Justitie zelf aan een zorgvuldig onderzoek moet worden onderworpen. Ook de Koning, op wie als benoemende overheid krachtens het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel de plicht rust om titels en verdiensten van de kandidaten te vergelijken, dient de globale adviezen en de erin opgenomen quoterings op een zorgvuldige wijze te onderzoeken. Blijkens de

motivering van het bestreden besluit hebben zij geen dergelijk onderzoek uitgevoerd. Verzoeker bekritiseert hierbij ook nog dat de Koning en de minister van Justitie het belang van de adviezen van de procureur-generaal en van de procureur des Konings relativeren, hoewel artikel 512 Ger.W. alle adviesverlenende instanties op gelijke hoogte plaatst.

12.3. In een *tweede onderdeel* van het middel voert verzoeker aan dat de raad van de arrondissementskamer op decisieve wijze rekening heeft gehouden met de ervaring die de tussenkomende partij heeft verworven bij de uitoefening van de functies die inherent zijn aan haar benoeming tot gerechtsdeurwaarder. Zo wordt in het ‘globaal advies’ over de tussenkomende partij verwezen naar haar verdiensten inzake de ontwikkeling van de studie, investeringen in de studie, aanwerving van personeel en de associatie met een kandidaat-gerechtsdeurwaarder, ontwikkeling van het cliënteel, contact met cliënteel en personeel, alsook het feit dat zij haar taken als gerechtsdeurwaarder drie jaar zonder klachten heeft uitgeoefend en dat zij na het vernietigingsarrest een overgangsregime heeft uitgewerkt. Dit zijn allemaal motieven die verband houden met ervaring die de tussenkomende partij heeft verworven bij de uitoefening van de functies die inherent zijn aan de benoeming, welke nu precies werd vernietigd bij arrest nr. 222.142 van 18 januari 2013.

Bovendien blijkt dat de tussenkomende partij in het kader van de benoemingsprocedure in 2009 van de raad van de arrondissementskamer een score van 42/50 heeft gekregen. De ervaring opgedaan tijdens haar vernietigde benoeming maakt dat zij nu 35/35 krijgt – het enige gemotiveerde advies dat zij voorlegt dateert immers van 17 april 2008.

Uit de rechtspraak van de Raad van State – arrest nr. 134.022 van 19 juli 2004 – blijkt evenwel dat de ervaring die de betrokkene heeft opgedaan bij de uitoefening van een naderhand vernietigde benoeming niet in rekening mag worden gebracht, op straffe van de schending van het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest, tenzij bepaalde omstandigheden ertoe leiden dat het bestuur in

feite niet anders kan dan rekening houden met de ervaring die door de onwettig benoemde is verworven. Verzoeker stelt niet in te zien welke omstandigheden zouden verantwoorden dat rekening mag worden gehouden met de ervaring opgedaan in de vernietigde benoeming en merkt op dat het bestreden besluit daar bovendien niet de minste motivering over bevat.

12.4. In het *derde onderdeel* van het middel voert verzoeker aan dat de adviezen van de raad van de arrondissementskamer geen afdoende motivering bevatten voor het verschil in scores tussen hem en de tussenkomende partij. Hij steunt daarbij op een vergelijking van het over hem verleende ‘globaal advies’ met het advies dat over de tussenkomende partij werd verleend. Hij verwijst ook naar elementen uit zijn kandidatuur die de raad van de arrondissementskamer onvermeld laat.

Wat betreft de beoordeling van zijn bekwaamheid, onderscheidt verzoeker zes motieven in het over hem verleende advies. Deze motieven hebben achtereenvolgens betrekking op de inzet en beschikbaarheid; de goede juridische basis en de brede kijk op het gerechtelijk recht; het bijwonen van seminaries en de deelname aan studiedagen; het vinden van een adequate en voor iedere partij aanvaardbare oplossing; het beschikken over de juiste mentaliteit en ingesteldheid; de terreinkennis. Hij citeert wat dienaangaande in het advies over hem te lezen is en hij vergelijkt elk van die beoordelingen met de inschatting die de raad van de arrondissementskamer maakt over de tussenkomende partij. Verzoeker formuleert daarbij de volgende opmerkingen:

- Verzoekers verdiensten inzake inzet en beschikbaarheid worden blijkens het advies duidelijk hoger ingeschat dan die van de tussenkomende partij, waarover enkel wordt gezegd dat zij zich persoonlijk inzet en beschikbaar is, zonder dat dit wordt geconcretiseerd. Het is dan ook onredelijk dat de verdiensten van de tussenkomende partij hoger worden ingeschat en met een maximumscore worden beloond.
- Verzoeker heeft verschillende rechtsdeurwaarders vervangen en beschikt daarom over een brede kijk op het gerechtelijk recht, ook op het vlak van

uitzonderlijke en minder courante procedures. In een gemotiveerd advies wordt gewezen op zijn uitmuntende vakkennis, maar de raad van de arrondissementskamer laat dit gegeven onvermeld, hetgeen niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek. De ervaring en kennis van de tussenkomende partij is daarentegen opgebouwd binnen één gerechtsdeurwaarderkantoor. Haar uitmuntende procedurekennis wordt afgeleid uit een gemotiveerd advies dat dateert van 17 april 2008, zonder dat blijkt dat zij zes jaar later nog steeds over een uitmuntende kennis beschikt en daargelaten dat een gemotiveerd advies in principe slechts een geldingsduur van twee jaar heeft en er niet wordt gemotiveerd waarom te dezen hierover anders moet worden geoordeeld. Uit het advies blijkt derhalve niet waarom de verdiensten van de tussenkomende partij hoger worden ingeschat.

- Wat betreft juridische bijscholing combineert verzoeker zijn taken als kandidaat-gerechtsdeurwaarder met een opdracht als docent. Dit moet hoger worden ingeschat dan de verdiensten van de tussenkomende partij die enkel heeft deelgenomen aan één vorming en één jobdag. Daarmee wordt ook verzoekers belangstelling voor de evoluties van het beroep aangetoond. In een gemotiveerd advies wordt bovendien gewezen op verzoekers kennelijke interesse in het beroep, maar de raad van de arrondissementskamer heeft dit gegeven over het hoofd gezien hetgeen niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek. Er valt niet in te zien hoe de tussenkomende partij zich op dit punt meer zou onderscheiden dan verzoeker. Het is niet verantwoord dat verzoekers verdiensten lager worden gequoteerd.
- De verdiensten van de tussenkomende partij als bemiddelaar worden minder geconcretiseerd dan die van verzoeker. Uit het motief dat de tussenkomende partij zich als bemiddelaar kan opstellen en tracht te vermijden dat de kosten te hoog oplopen blijkt niet dat zij op dit punt grotere verdiensten zou hebben dan verzoeker. Over verzoeker wordt gezegd dat hij telkens opnieuw een voor de partijen aanvaardbare oplossing vindt. De beoordeling dat de tussenkomende partij zonder dralen knopen kan doorhakken is niet van aard om de verdiensten van de tussenkomende partij hoger in te schatten. In twee gemotiveerde adviezen wordt gewezen op de verdienste van verzoeker om snel een pertinente beslissing te kunnen nemen, maar de raad van de arrondissementskamer heeft dit gegeven over het hoofd gezien, hetgeen niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek. De lagere

quotering van verzoeker vindt dan ook geen steun in de motivering van de adviezen.

- Over de tussenkomenende partij wordt gesteld dat de kwaliteit van haar werk gekend en gewaardeerd is en haar ingesteldheid positief is. Verzoeker scoort op dit punt beter aangezien wordt gesteld dat voor hem kwaliteit steeds op de eerste plaats komt, zijn ingesteldheid de juiste is en zijn inzet bijzonder groot. Bovendien wordt in een gemotiveerd advies verzoeker een “zeer toegewijde kandidaat” genoemd en wordt in twee andere adviezen de onberispelijke kwaliteit van zijn werk geroemd. De raad van de arrondissementskamer heeft dit alles zonder meer over het hoofd gezien, wat niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek. Wat betreft de opvolging van richtlijnen wordt in een gemotiveerd advies over verzoeker gewezen op zijn verdienste om de adviezen en richtlijnen van de nationale kamer en de arrondissementskamer op te volgen. De tussenkomenende partij blijkt op dit punt niet over belangrijkere verdiensten te beschikken. De lagere quotering van verzoeker vindt dan ook geen steun in de motivering van de adviezen.
- Over de tussenkomenende partij wordt gesteld dat zij over een solide terreinervaring beschikt, hetgeen minder is dan de zeer grote vertrouwdheid met alle delen van het grondgebied van het arrondissement waarover verzoeker beschikt.

Hiermee is volgens verzoeker aangetoond dat de motivering van de adviezen niet verantwoordt waarom aan de tussenkomenende partij een score van 25 wordt toegekend, terwijl hij slechts een score van 21 krijgt.

Wat betreft de beoordeling van zijn vaardigheden, onderscheidt verzoeker eveneens zes motieven in het over hem verleende advies. Deze motieven hebben achtereenvolgens betrekking op een psychologische benadering door verschillende belangen te verzoenen en het opbrengen van heel wat geduld; organisatie en uitoefening van taken; creativiteit en werklust, inzet als docent; eerlijke en collegiale contacten; vertrouwdheid met software. Uit een vergelijking van elk van die motieven met de beoordeling over de tussenkomenende partij, put hij volgende argumenten:

- Geduld en onpartijdigheid zijn merites van verzoeker. De tussenkomen­de partij kan op dit punt geen betere merites voorleggen. Het is niet verantwoord dat en er wordt niet gemotiveerd waarom de tussenkomen­de partij een hogere quoter­ing krijgt dan verzoeker.
- De beoor­deling dat de tussenkomen­de partij beschikt over een groot gevoel voor organisatie met oog voor het resultaat houdt geen grotere verdienste in dan de beoor­deling dat verzoeker er een vlot lopende organisatie op nahoudt want dat veronderstelt ook dat de resultaten worden bereikt. In zoverre wordt opgemerkt dat de tussenkomen­de partij stipt en punctueel werkt, wordt voor verzoeker deze verdienste geprezen in een gemotiveerd advies. Hetzelfde geldt voor kwaliteiten inzake dynamisme en flexibiliteit. In twee gemotiveerde adviezen wordt over verzoeker gesteld dat hij de gewenste sociale vaardigheden in de omgang met het kantoorpersoneel heeft. De raad van de arrondissementskamer heeft dit alles zonder meer over het hoofd gezien, hetgeen niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek. Ten onrechte werd aan de tussenkomen­de partij een hogere quoter­ing toegekend.
- Wat betreft creativiteit en werklust valt geen onderscheid te maken tussen de verdiensten van de tussenkomen­de partij en die van verzoeker, te meer daar de verdiensten in hoofd­de van de tussenkomen­de partij in essentie betrekking hebben op de periode dat zij als gerechtsdeurwaarder was benoemd en waarmee dus geen rekening mag worden gehouden. Om die reden is een maximumscore van 10 voor de tussenkomen­de partij onredelijk.
- De tussenkomen­de partij geeft geen les, zodat verzoeker zich op dit punt duidelijk onderscheidt. Er blijkt niet op welke wijze deze verdienste is meegenomen bij de begroting van de quoter­ing.
- Over verzoeker wordt gezegd dat zijn contacten met titularissen en kandidaat-gerechtsdeurwaarders eerlijk en collegiaal zijn. Over de tussenkomen­de partij wordt opgemerkt dat zij bezorgd is omtrent confraternele relaties. Op dit punt beschikt de tussenkomen­de partij niet over betere verdiensten.
- Inzake vertrouwde­heid met software wordt over de tussenkomen­de partij enkel gesteld dat zij de evolutie van de nieuwe technieken beheerst, wat een kennelijk geringere verdienste is dan zich hiermee vertrouwd te maken.

Verzoeker is van oordeel dat het voorgaande aantoont dat de motivering van de adviezen niet verantwoordt waarom aan de tussenkomende partij een score van 10 punten wordt toebedeeld, terwijl hij slechts een score van 8 punten wordt toegekend.

Ten slotte maakt verzoeker gewag van gegevens betreffende zijn kandidatuur die de raad van de arrondissementskamer “om onduidelijke redenen” niet vermeldt, terwijl deze zijn quoterings “ongetwijfeld positief zou hebben beïnvloed”. Hij haalt volgende elementen aan:

- Verzoeker heeft acht gemotiveerde adviezen bij zijn kandidaatstelling gevoegd, betreffende zijn integrale carrière. De tussenkomende partij legt slechts één attest voor van 17 april 2008. Hoewel een advies in principe slechts een geldingsduur heeft van twee jaar, formuleert de raad van de arrondissementskamer daar geen enkele bedenking bij. Voor de periodes waarvoor geen advies wordt voorgelegd, maakt de tussenkomende partij niet controleerbaar wat haar verdiensten zijn geweest. Hoewel het zorgvuldigheidsbeginsel de raad van de arrondissementskamer ertoe noopt om zelf informatie in te winnen over de wijze waarop de merites van de kandidaat tijdens die periodes kunnen worden beoordeeld, blijkt niet dat de raad van de arrondissementskamer dit heeft gedaan. Het ene advies dat wordt voorgelegd geeft onvoldoende steun aan de beoordeling. Het ‘globaal advies’ over de tussenkomende partij is niet op een zorgvuldige wijze tot stand gekomen en laat geen deugdelijke vergelijking van de kandidaturen toe.
- De raad van de arrondissementskamer wijst op de financiële organisatie van het kantoor van de tussenkomende partij. Nog daargelaten dat geen rekening mag worden gehouden met ervaring die uit een vernietigde benoeming wordt geput, had de raad – indien de financiële voorbereiding van de opstart van een eigen kantoor werkelijk een cruciaal criterium zou zijn om de bekwaamheid van een kandidaat te controleren – in het kader van een zorgvuldige feitenvergaring alle kandidaten hierover moeten ondervragen. Verzoeker werd hier niet over bevraagd en het strijdt dan ook met het gelijkheidsbeginsel dat dit gegeven bij één kandidaat wordt aangestipt als een belangrijk bekwaamheidselement dat een belangrijke positieve invloed op de beoordeling met zich mee brengt.

Volgens verzoeker geven voorgaande punctuele opmerkingen op zich er blijk van dat de quoterings van zijn titels en verdiensten te laag is ingeschat en blijkt dit des te meer in hun onderlinge samenhang.

13. In zijn memorie van wederantwoord wijst verzoeker met betrekking tot het eerste middelonderdeel op de bevoegdheid van de minister om de rangschikking te wijzigen bij de voordracht en op de bevoegdheid van de Koning om af te wijken van de voorgedragen volgorde, hetgeen veronderstelt dat zij over de vereiste kennis en expertise voor het onderzoek van het dossier beschikken. Dat het zou volstaan dat de minister is nagegaan of de adviezen een motivering van de beoordeling van de bekwaamheden en vaardigheden van de kandidaten bevatten en of de toegekende score werd gemotiveerd, kan volgens verzoeker niet worden aanvaard. Uit de motieven van het bestreden besluit blijkt niet dat de minister dit heeft nagegaan en een dergelijke handelwijze is bovendien in strijd met de inhoudelijke vereisten die de zorgvuldigheidsplicht stelt. Zou toch worden aanvaard dat de raad van de arrondissementskamer de materiële motivering voor zijn rekening neemt, blijft in elk geval vereist dat die motivering afdoende is, wat volgens verzoeker niet blijkt. De adviezen lijken steeds andere criteria te benadrukken en het is geheel onduidelijk hoe dit zich vertaalt in een quoterings die een onderlinge vergelijking van de kandidaten toelaat. Indien het niet de bedoeling is dat de quoterings en adviezen zich lenen tot een vergelijkend onderzoek, dan heeft de raad van de arrondissementskamer wel individuele kandidaten beoordeeld en gequoteerd, maar niet met de bedoeling om de kandidaten te rangschikken of de gegeven beoordelingen en quoterings onderling vergelijkbaar te maken. Verzoeker vraagt zich af wie dan de rechtens vereiste onderlinge vergelijking heeft doorgevoerd en de rangorde opgemaakt en op basis van welke beoordelingselementen. Alles duidt erop, zo stelt hij, dat de vergelijking pas naderhand is uitgevoerd door de diensten van de minister die een rangschikking hebben opgesteld op basis van de door de raad van de arrondissementskamer toegekende quoterings, terwijl deze quoterings op zich geen vergelijking toelaten.

Wat het belang betreft dat aan de verschillende adviezen is gehecht, stelt verzoeker dat de verwerende partij het gelijk gewicht dat de wetgever aan de verschillende adviezen heeft gegeven niet aan de kant mag schuiven. Het redelijkheidsbeginsel, waarop zij zich beroept, kan niet *contra legem* werken. Evenmin kan een bestaande traditie in hoofde van de minister van Justitie een verantwoording vormen. Zo een dergelijke traditie al zou bestaan, dient de Koning zich in elk geval aan de wet te houden die geen hiërarchie tussen de verschillende adviezen heeft bepaald.

In de mate de verwerende partij voor het tweede middelonderdeel verwijst naar 's Raads arrest nr. 176.488 van 7 november 2007 repliceert verzoeker dat dit een verwerpingsarrest betreft dat in administratief kort geding werd gewezen door een alleenzetelend magistraat en slechts een relatief gezag van gewijsde heeft dat niet aan verzoeker tegenstelbaar is. Hij meent dat de feiten te dezen verschillend zijn. In voormeld arrest nr. 176.488 werd verantwoord dat rekening werd gehouden met de wijze waarop de betrokkene zijn ambt heeft uitgeoefend tijdens de periode van de vernietigde benoeming omdat de andere kandidaten daardoor niet ongelijk werden behandeld aangezien zij als kandidaat-gerechtsdeurwaarders eveneens in de mogelijkheid waren om, onder meer door het waarnemen van plaatsvervangingen, hun geschiktheid en bekwaamheid bij de uitoefening van het ambt aan te tonen. Inderdaad had verzoekster in voornoemde zaak in de periode van de vernietigde benoeming geen enkele plaatsvervanging meer uitgevoerd, maar zich vooral toegelegd op administratieve taken. Het advies van de arrondissementskamer was ook veel bondiger. Verwijzingen naar de uitoefening van het ambt van gerechtsdeurwaarder zijn vervat in algemene bewoordingen en hebben betrekking op kwaliteiten die eveneens uit plaatsvervangingen kunnen blijken. Te dezen staat het advies over de tussenkomende partij evenwel vol verwijzingen naar aspecten die specifiek zijn voor de beroepsuitoefening van de gerechtsdeurwaarder-titularis, die door kandidaat-gerechtsdeurwaarders niet bij wijze van plaatsvervangingen of op andere wijze kunnen worden aangetoond. Het tegendeel blijkt niet uit de motivering van het bestreden besluit. Integendeel worden de professionele

geschiktheid van de tussenkomende partij en de kwaliteit van haar werk verantwoord op grond van haar vernietigde benoeming. Bovendien toont het kennelijk verschil in beoordeling door de raad van de arrondissementskamer tussen een benoemingsprocedure uit 2009 en de voorliggende benoemingsprocedure aan dat de ervaring geput uit de vernietigde benoeming op een decisieve wijze heeft doorgewogen in het advies van de raad van de arrondissementskamer. Dat in de twee benoemingsprocedures andere beoordelingscriteria werden gehanteerd, doet daaraan geen afbreuk.

Aangaande het derde middelonderdeel benadrukt verzoeker nogmaals dat vereist is dat de motivering van de adviezen van de raad van de arrondissementskamer afdoende is. De omstandigheid dat het te dezen gaat om “globale” beoordelingen, met daaraan gekoppeld een “globale” quoterings, is volgens verzoeker problematisch omdat de vage motivering die daarmee gepaard gaat niet toelaat te besluiten dat de titels en verdiensten van de kandidaten op een afdoende wijze met elkaar vergeleken zijn opdat men komt tot een rangschikking van de kandidaten zoals deze is doorgevoerd. De verwerende partij verantwoordt dit met verwijzing naar omzendbrief nr. 196, maar deze omzendbrief kan geen afbreuk doen aan de vereisten van de formelemotiveringswet. Verzoeker brengt in herinnering dat een benoemingsprocedure het resultaat moet zijn van de vergelijking van de titels en verdiensten van de verschillende kandidaten en dat de niet-benoemde kandidaten uit de motivering van de benoemingsbeslissing moeten kunnen afleiden waarom zij niet werden benoemd. De adviezen voldoen niet aan deze criteria. Er wordt niet uiteengezet waarom de tussenkomende partij wordt verkozen boven de andere kandidaten.

14. In zijn laatste memorie stelt verzoeker met betrekking tot het tweede onderdeel van het middel nog dat voormeld arrest nr. 176.488 van 7 november 2007 niet langer steun vindt in de recente rechtspraak die eerder een “zuivere leer” van de gevolgen van een vernietigingsarrest voorstaat. Hij verwijst in dat verband naar de arresten nr. 230.389 van 3 maart 2015 en nr. 230.633 van 24 maart 2015. Indien de voor de huidige zaak bevoegde kamer van de Raad van State

deze “zuivere leer” van de gevolgen van een vernietigingsarrest niet zou bijvallen, vraagt verzoeker om in het kader van de eenheid van de rechtspraak dit rechtspunt te verwijzen naar de algemene vergadering van de afdeling Bestuursrechtspraak.

Beoordeling

a. Eerste onderdeel van het middel

15. Vooreerst moet worden vastgesteld dat het wel degelijk de minister van Justitie zelf is die formeel de voordracht van de kandidaten heeft gedaan en niet de raad van de arrondissementskamer. Het is de minister die juridisch en politiek verantwoordelijk is voor deze beslissing. Vervolgens heeft de Koning de voorgedragen kandidaat benoemd.

Er is dus alleszins geen sprake van een formele delegatie of afstand van bevoegdheid.

16. Of er een inhoudelijke delegatie van bevoegdheid is gebeurd hangt af van het antwoord op de vraag of de minister al dan niet zelf tot een vergelijking van de titels en verdiensten is overgegaan.

In dat verband moet vooreerst worden opgemerkt dat de vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten verschillende onderdelen omvat. Zo is er het onderdeel ‘anciënniteit/beroepservaring’ – goed voor 35 van de 70 te behalen punten – waarover de bevoegde dienst van de FOD Justitie zich heeft gebogen en die zich voor de vergelijking van de kandidaten heeft gesteund op objectieve gegevens. Voorts is er het ook onderdeel ‘bekwaamheid en vaardigheden’ van de kandidaten – eveneens goed voor 35 van de 70 te behalen punten – dat voortgaat op het advies van de raad van de arrondissementskamer. De kandidaten worden gerangschikt naargelang hun score op 70. Daarnaast zijn er nog de adviezen van de procureur des Konings en de procureur-generaal, die weliswaar gunstig moeten zijn maar die in principe geen invloed hebben op de rangschikking

van de kandidaten. Indien kandidaten *ex aequo* gerangschikt staan, worden door de benoemende overheid nog andere criteria gehanteerd.

17. Als verzoeker stelt dat de minister van Justitie haar beoordelingsbevoegdheid op het vlak van de vergelijking van de titels en verdiensten niet zelf heeft uitgeoefend, kan die stelling aldus geenszins opgaan voor de gehele vergelijking van de titels en verdiensten, maar hooguit voor één onderdeel ervan, namelijk de ‘bekwaamheid en vaardigheden’ van de kandidaten waarover de raad van de arrondissementskamer heeft geadviseerd.

De formulering daaromtrent in het bestreden besluit dat het “niet nodig is” het onderzoek van het dossier over te doen is beslist ongelukkig, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat de minister van Justitie haar bevoegdheid zou hebben geabdiceerd. De overweging moet eerder zo worden begrepen dat de minister zich wenst te richten naar de expertise van de raad van de arrondissementskamer en niet als een delegatie van bevoegdheid. Wat betreft de beoordeling van de ‘bekwaamheid en vaardigheden’ van de kandidaten wordt in het bestreden benoemingsbesluit immers overwogen:

“Overwegende dat het als zodanig niet nodig is dat de Minister van Justitie het onderzoek van het dossier dat heeft geleid tot de beoordeling vanwege de raad van de arrondissementskamers van gerechtsdeurwaarders en de overeenstemmende adviesverlening over doet, te meer nu de daarvoor vereiste kennis en expertise geacht moet worden zich specifiek binnen de arrondissementskamer te bevinden; dat het dan ook moet volstaan dat de Minister van Justitie de door de arrondissementskamer uitgebrachte beoordeling en advisering aanneemt, en voor de desbetreffende motivering naar die adviezen verwijst;
Overwegende dat het door de arrondissementskamer uitgebrachte advies en beoordeling, met inbegrip van de uitgebrachte score, door de Minister van Justitie dan ook wordt hernomen, met uitdrukkelijke overname en het zich eigen maken van de ter zake vermelde motivering; dat het advies met betrekking tot de benoemde kandidaat als bijlage bij onderhavig besluit wordt opgenomen.”

Verzoeker beweert dan ook ten onrechte dat de minister naliet om van haar beoordelingsbevoegdheid gebruik te maken. De minister geeft

uitdrukkelijk te kennen dat zij zich aansluit bij de visie van de raad van de arrondissementskamer en deze tot de hare maakt. Zij oefent aldus zelf haar bevoegdheid uit, maar richt zich voor wat betreft de inhoudelijke expertise op een door de wetgever ingeschakeld adviserend orgaan. De leden van de raad van de arrondissementskamer zijn in de ogen van de wetgever het best geplaatst om tot een beoordeling en vergelijking van de kandidaten over te gaan omdat zij de materie kennen en dicht bij de kandidaten staan. Het staat de minister dan nog altijd vrij, wanneer zij onregelmatigheden zou vaststellen in de vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten, om aan de raad van de arrondissementskamer te vragen de beoordeling over te doen – bijvoorbeeld omdat de motivering op het vlak van de vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten te wensen overlaat – of om deze zelf recht te zetten – bijvoorbeeld met betrekking tot een verkeerde weergave van bepaalde feitelijke gegevens uit het dossier. Te dezen was er voor de minister blijkbaar geen onmiddellijke aanleiding om daartoe over te gaan.

18. Verzoeker bekritiseert ook nog dat de Koning en de minister van Justitie het belang van de adviezen van de procureur-generaal en van de procureur des Konings relativeren, hoewel de wetgever in artikel 512 Ger.W. alle adviesverlenende instanties op gelijke hoogte plaatst.

Het blijkt dat de adviezen van de procureur-generaal en de procureur des Konings in de praktijk zeer summier zijn en zich in essentie op grond van het al dan niet aanwezig zijn van negatieve elementen beperken tot een ‘gunstig’, ‘ongunstig’ of ‘gunstig onder voorbehoud’. De praktijk toont aldus aan dat deze adviezen weinig informatie bevatten.

In die omstandigheden kan de Raad van State instemmen met de zienswijze van de benoemende overheid, die hierover in het bestreden besluit het volgende stelt:

“Dat deze diensten, anders dan de respectievelijke raden van de arrondissementskamers van gerechtsdeurwaarders, in beginsel echter niet op

dezelfde wijze zicht hebben op de bekwaamheid van de betrokken kandidaten voor de uitoefening van het ambt van gerechtsdeurwaarder; [...] dat het in dat kader redelijk geacht wordt om te vereisen dat een kandidaat globaal gezien gunstig wordt geadviseerd door de betrokken diensten van het parket zodat een kandidaat ten aanzien van wie ongunstig of gunstig onder voorbehoud wordt geadviseerd in beginsel niet voor benoeming in aanmerking zal komen; Overwegende dat de adviezen van de procureur-generaal en van de procureur des Konings bijgevolg weliswaar bepalend zijn opdat een kandidatuur in aanmerking kan komen (in de zin dat ‘gunstig’ advies is vereist), maar eerder in beginsel niet van aard zullen zijn om kandidaten verder te gaan onderscheiden.”

De benoemende overheid handelt bijgevolg niet in strijd met de in het middel aangevoerde bepalingen en beginselen, door de bedoelde adviezen op te vatten als een uitsluitingscriterium voor wie niet ‘gunstig’ is beoordeeld “en als zonder invloed op de rangschikking van de kandidaten die wel ‘gunstig’ zijn beoordeeld”.

19. Het eerste onderdeel van het tweede middel is niet gegrond.

b. Tweede onderdeel van het middel

20. In het tweede middelonderdeel verwijt verzoeker de verwerende partij op decisieve wijze rekening gehouden te hebben met de ervaring die de tussenkomende partij heeft verworven bij de uitoefening van de functies die inherent zijn aan haar vernietigde benoeming tot gerechtsdeurwaarder. Hij argumenteert dat de raad van de arrondissementskamer in het advies over de tussenkomende partij haar professionele geschiktheid en de kwaliteit van haar werk verantwoordt met verwijzing naar tal van prestaties die specifiek zijn voor de beroepsuitoefening door de gerechtsdeurwaarder-titularis, die door kandidaat-gerechtsdeurwaarders niet bij wijze van plaatsvervangingen of op andere wijze kunnen worden aangetoond. Hierdoor miskent de verwerende partij volgens verzoeker het gezag van gewijsde van arrest nr. 222.142 van 18 januari 2013. Zo wat hij noemt “de zuivere leer van de gevolgen van een vernietigingsarrest”, niet wordt bijgevalen, dient dit rechtspunt volgens verzoeker te worden verwezen naar de algemene vergadering van de afdeling Bestuursrechtspraak in het kader van de eenheid van de rechtspraak.

21. Uit artikel 92 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State volgt dat het initiatief voor een verwijzing naar de algemene vergadering van de afdeling Bestuursrechtspraak geenszins bij een in het geding betrokken partij ligt. Vastgesteld zij dat door de bevoegde organen van de Raad geen verwijzing wordt bevolen, noch verzocht, zodat minstens één van de voorwaarden voor toepassing van voormeld artikel 92 niet is vervuld.

22.1. Het mag vaste rechtspraak heten dat de benoemende overheid, wanneer zij na de vernietiging van een benoeming opnieuw tot benoeming overgaat, bij de beoordeling van de titels en verdiensten van de kandidaten geen rekening mag houden met de titels en verdiensten die de kandidaat ingevolge de uitoefening van de vernietigde benoeming heeft verworven.

Dit betekent dat degene wiens benoeming werd vernietigd, niet mag worden herbenoemd op grond van het argument dat hij ingevolge de vernietigde benoeming ervaring in het ambt heeft opgedaan en dit op straffe van schending van het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest. Door de vernietiging ervan, moet een benoeming immers geacht worden nooit te hebben plaatsgevonden en de begunstigde van de vernietigde benoeming moet dan ook worden verondersteld geen anciënniteit in het ambt te hebben opgebouwd en dus ook geen ervaring in de uitoefening ervan te hebben opgedaan.

22.2. Door een vernietigingsarrest moet de uitvoering die aan een benoeming is gegeven dan wel geacht worden niet te hebben bestaan, ze wordt niet radicaal uitgewist. Zo kan men, in geval van een vernietigde benoeming, er niet om heen dat de begunstigde van een vernietigde benoeming de functie *de facto* een tijdlang heeft uitgeoefend. Hij heeft tijdens die periode wellicht administratieve rechtshandelingen gesteld die, tenzij ze tijdig in rechte zijn bestreden, definitief en onaantastbaar zijn geworden.

Hoewel met de anciënniteit die is opgebouwd tijdens een vernietigde benoeming bij een nieuwe vergelijking van titels en verdiensten geen

rekening mag worden gehouden, impliceert dit niet dat de benoemende overheid op geen enkele wijze rekening zou mogen houden met de wijze waarop de betrokkene zijn naderhand vernietigde benoeming *de facto* heeft uitgeoefend. Het tegendeel aannemen zou immers betekenen dat de benoemende overheid niet in de mogelijkheid zou zijn om haar oordeel over de bekwaamheid en de geschiktheid van de betrokkene te actualiseren en zelfs genoopt zou kunnen zijn een kandidaat te herbenoemen van wie gebleken zou zijn dat hij niet geschikt is om de functies naar behoren uit te oefenen.

22.3. Hierbij moet worden gewezen op de specifieke omstandigheid dat de andere kandidaten voor benoeming in wezen dezelfde functies uitoefenen als diegene van wie de benoeming werd vernietigd en hierdoor dus ook rekening kan worden gehouden met de wijze waarop de andere kandidaten het ambt zouden kunnen uitoefenen. Daarenboven zou de benoemde kandidaat, in het geval hij niet benoemd ware geweest, ook ervaring hebben opgebouwd als kandidaat-gerechtsdeurwaarder. Als de wijze waarop de betrokkene de vernietigde benoeming *de facto* heeft uitgeoefend in dat geval mee in rekening wordt gebracht, heeft dit niet uit zichzelf tot gevolg dat het gelijkheidsbeginsel tussen de kandidaten is miskend. Dit is *in casu* zeker het geval nu de kandidaat-gerechtsdeurwaarders eveneens in de mogelijkheid zijn om, onder meer door het waarnemen van plaatsvervangers, hun geschiktheid en bekwaamheid bij de uitoefening van het ambt van gerechtsdeurwaarder aan te tonen.

22.4. De arresten waarnaar verzoeker in zijn laatste memorie verwijst sluiten de voormelde nuancering niet uit. Ze hebben ook geen betrekking op een benoeming tot gerechtsdeurwaarder waarbij de andere kandidaten, net als de begunstigde van de vernietigde benoeming, kunnen aantonen op welke wijze zij het ambt van gerechtsdeurwaarder-titularis kunnen uitoefenen. In de genoemde zaken hadden de verzoekende en de tussenkomende partij geen gelijkaardige functies uitgeoefend en kon de ervaring niet in het kader van de eerder uitgeoefende functie worden verworven.

22.5. De loutere vaststelling dat de raad van de arrondissementskamer *in casu* mede verwijst naar de wijze waarop de tussenkomende partij haar ambt heeft uitgeoefend brengt dus niet mee dat zijn advies om die enkele reden onregelmatig is.

23.1. Het zou, in het licht van het gezag van gewijsde van het arrest waarbij de benoeming van de tussenkomende partij tot gerechtsdeurwaarder is vernietigd, evenwel problematisch zijn indien moet worden vastgesteld dat de raad van de arrondissementskamer een bijzonder groot belang heeft gehecht aan het functioneren van de tussenkomende partij in de periode waarin zij het vernietigde ambt heeft uitgeoefend.

23.2. In dat verband moet vooreerst worden vastgesteld dat de raad van de arrondissementskamer bij het beoordelen van de titels en verdiensten van de tussenkomende partij rekening heeft gehouden met een periode van meer dan twintig jaar. Slechts drie jaar en één maand daarvan hebben betrekking op de periode waarin zij het ambt van gerechtsdeurwaarder-titularis heeft uitgeoefend. Het is dus geenszins zo dat de raad in zijn advies hoofdzakelijk of decisief aandacht heeft geschonken aan de periode van de vernietigde benoeming. Dit tijdvak neemt slechts een beperkte plaats in voor het advies.

23.3. Voorts blijkt dat het grootste deel van de verdiensten inzake bekwaamheid die aan de tussenkomende partij worden toegeschreven in de periode “na [haar] benoeming” en het grootste deel van de “sinds [haar] benoeming” aangestipte vaardigheden betrekking hebben op prestaties die niet uniek zijn voor het ambt van gerechtsdeurwaarder-titularis. Verzoeker – die zoals gezegd als kandidaat-gerechtsdeurwaarder in essentie dezelfde functies uitoefent als een gerechtsdeurwaarder-titularis – was met andere woorden in de mogelijkheid, onder meer door het waarnemen van plaatsvervangers, om net zoals de tussenkomende partij zijn verdiensten dienaangaande te bewijzen. Zo kon verzoeker onder meer aantonen dat hij, net als de tussenkomende partij “opleidingen [is] blijven volgen en [haar] kennis van de procedures en de ontwikkelingen op dat gebied op peil

[heeft] gehouden” en “[haar] belangstelling voor het beroep en [haar] kennis ervan [heeft] getoond”. Deze verdiensten, die overigens geen verband houden met de benoeming tot gerechtsdeurwaarder, worden trouwens ook deels aan verzoeker toegeschreven aangezien in het advies over hem wordt vermeld dat hij “[m]et het bijwonen van seminaries en zijn deelname aan studiedagen [zijn] kennis [onderhoudt]”. Ook wat de verdienste betreft dat de tussenkomen partij “[haar] ambt bekwaam en efficiënt [heeft] uitgeoefend, met een grote kennis van de verschillende procedurehandelingen, en een zeer grote juridische nauwgezetheid” en dat zij “goed thuis [is] in de evolutie van de moderne technologieën” was verzoeker in staat zich te bewijzen. Hetzelfde geldt voor de aan de tussenkomen partij toegeschreven kwaliteiten inzake zorg voor en omgang met personeel. In het advies over verzoeker staat overigens te lezen dat hij “met de personeelsleden [...] goede relaties onderhoudt” en dat hij “de personeelsleden [betreft] bij de efficiënte opvolging van het werk”. De passus in het advies over de tussenkomen partij dat er “[i]n [de] drie jaren [tijdens dewelke zij was benoemd] geen enkele klacht tegen [haar is] ingediend, [...] geen enkele tuchtprocedure tegen [haar is] opgestart, [...] bij de verzekeringsmaatschappij geen enkel schadedossier inzake beroepsaansprakelijkheid op [haar] naam [is] moeten worden geopend en [...] tegen [haar] geen maatregelen genomen [zijn] overeenkomstig artikel 1396 van het Gerechtelijk Wetboek” moet zo begrepen worden dat de raad van de arrondissementskamer geen tegenindicaties heeft kunnen vaststellen over de wijze van uitoefening van het ambt, die thans aan een nieuwe benoeming tot gerechtsdeurwaarder-titularis in de weg zouden moeten staan. Ten slotte kan ook worden vastgesteld dat verzoeker in staat was om zijn verdiensten aan te tonen voor wat betreft de “grote sociale vaardigheden”, de “gematigdheid”, het “organisatietalent”, “de efficiëntie, de bekwaamheid, de snelheid en de vakkundigheid waarmee [zij] de dossiers beheert en opvolgt en waarmee [zij] alle opgedragen taken, zelfs de moeilijkste, uitvoert” die aan de tussenkomen partij worden toegeschreven.

Gewis was verzoeker niet in de mogelijkheid om zich te bewijzen voor elk van de elementen waarnaar in het advies over de tussenkomen

partij wordt verwezen – zoals investeringen in de uitbouw van een eigen kantoor en het opbouwen van een eigen cliënteel – maar dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat overwegend verdiensten in aanmerking werden genomen die door zowel verzoeker als de tussenkommende partij konden worden aangetoond.

23.4. Voorts – en vooral – blijkt ook niet dat de voor de tussenkommende partij aangehaalde verdiensten die dateren van na haar benoeming, bepalend zijn geweest voor het advies. Er kan immers worden vastgesteld dat het grootste deel van die kwaliteiten volgens het advies reeds vóór haar benoeming tot gerechtsdeurwaarder-titularis bij haar aanwezig werden geacht en dat de raad van de arrondissementskamer heeft vastgesteld dat deze ook gedurende de periode waarin zij was benoemd aanwezig zijn gebleven. Zo wordt de “persoonlijke inzet” van de tussenkommende partij reeds vóór haar benoeming geroemd. Ook de verdiensten dat zij “opleidingen [is] blijven volgens en [haar] kennis van de procedures en de ontwikkelingen op dat gebied op peil [heeft] gehouden” en “[haar] belangstelling voor het beroep en [haar] kennis ervan [heeft] getoond” dateren niet louter van na haar benoeming. In het advies wordt in het deel dat betrekking heeft op de veel langere periode “vóór [haar] benoeming” immers reeds vermeld dat “[zij] een uitstekende kennis van de procedures, de regels en de wetgeving met betrekking tot het beroep [bezit]”; dat “[zij] altijd een grote interesse [heeft] betoond voor de ontwikkelingen in [haar] beroep, wat zowel blijkt uit [haar] deelname aan opleidingen als uit [haar] persoonlijke inzet” en dat zij “geduldig opleidingen [kan] geven”. Voorts is ook reeds vóór de benoeming van de tussenkommende partij haar verdienstelijke omgang met het personeel opgemerkt. Daarentrent wordt in het advies vermeld dat “[zij] wordt gewaardeerd door de bedienden”. Hetzelfde geldt voor de kwaliteiten dat zij “[haar] ambt bekwaam en efficiënt [heeft] uitgeoefend, met een grote kennis van de verschillende procedurehandelingen, en een zeer grote juridische nauwgezetheid”. In het deel van het advies dat betrekking heeft op de periode “vóór [haar] benoeming” kan immers worden gelezen dat “[zij] een uitstekende kennis van de procedures, de regels en de wetgeving met betrekking tot het beroep [bezit]”; dat “[haar] werk [...] als kwaliteitsvol [wordt] erkend en gewaardeerd” en dat “[zij]

onder meer [wordt] omschreven als bekwaam, doeltreffend en beschikbaar”. Ook de aan de tussenkomende partij “sinds [haar] benoeming” toegeschreven “grote sociale vaardigheden” en “gematigdheid, waarbij [zij] altijd een evenwicht nastreeft tussen het belang van een cliënt en de tenuitvoerlegging van soms pijnlijke procedures” blijken reeds vóór haar benoeming aanwezig aangezien in het advies wordt gesteld dat zij “een goed contact met de verschillende partijen [onderhoudt]”, dat “[zij] contactvaardig [is]” en dat “[zij] erop [toeziet] dat geen kosten worden gemaakt die onoverkomelijk zouden kunnen zijn voor de partijen, [zij] gevoel voor maat [heeft] en [...] de mogelijke nadelen voor de rechtzoekende zoveel mogelijk [tracht] te beperken”. Ook haar “organisatietalent” wordt reeds vóór haar benoeming bij de tussenkomende partij aanwezig geacht aangezien zij in die periode wordt omschreven als “een goed organisator”. Dit geldt ook voor de aan haar toegeschreven kwaliteiten inzake “de efficiëntie, de bekwaamheid, de snelheid en de vakkundigheid waarmee [zij] de dossiers beheert en opvolgt en waarmee [zij] alle opgedragen taken, zelfs de moeilijkste, uitvoert”. In het deel van het advies dat betrekking heeft op de periode “vóór [haar] benoeming” wordt immers vermeld dat “[zij] een gedegen praktijkervaring [bezit] en [...] besluitvaardig [is]” en dat “[zij] in staat [is] om, na de belangen die in het geding zijn te hebben afgewogen, doordacht en oordeelkundig, maar zonder te talmen beslissingen te nemen”. De beoordeling van de vertrouwdsheid van de tussenkomende partij met de moderne technologieën, ten slotte, refereert aan een aanbevelingsbrief van 14 mei 2009, dus vóór haar benoeming.

Verzoeker toont niet aan – en er blijkt ook niet – dat de verdiensten die worden opgesomd voor de periode waarin de tussenkomende partij als gerechtsdeurwaarder-titularis was benoemd, de toon van het advies over haar hebben gezet.

Anders dan verzoeker beweert blijkt geenszins dat de professionele geschiktheid van de tussenkomende partij en de kwaliteit van haar werk op determinerende wijze worden verantwoord op grond van haar vernietigde benoeming.

23.5. In de hiervoor geschetste concrete omstandigheden kan het feit dat de raad van de arrondissementskamer in zijn advies over de tussenkomende partij verwijst naar aspecten die dateren van tijdens de uitoefening van het ambt van gerechtsdeurwaarder in de periode van drie jaar en één maand tussen haar benoeming en de nietigverklaring van die benoeming bij arrest nr. 222.142 van 18 januari 2013, niet in strijd met het gezag van gewijsde van dat arrest worden bevonden.

24. Verzoeker vergelijkt ook nog de score die de raad van de arrondissementskamer aan de tussenkomende partij heeft toegekend in het kader van de benoemingsprocedure in 2009 – 42/50 – met de score die in het kader van de huidige benoemingsprocedure aan de tussenkomende partij werd toegekend – 35/35 – waaruit hij afleidt dat de ervaring uit de vernietigde benoeming op decisieve wijze heeft doorgewogen in het advies van de raad van de arrondissementskamer.

Er kunnen evenwel geen conclusies worden getrokken uit een verschil in scores die aan een kandidaat werden toegekend in het kader van twee onderscheiden benoemingsprocedures, zeker niet nu beide benoemingsprocedures in belangrijke mate van elkaar verschillen. De huidige benoemingsprocedure is gebeurd overeenkomstig omzendbrief nr. 196, die voorziet in andere beoordelingscriteria dan omzendbrief nr. 116 – die de basis vormde voor de benoemingsprocedure uit 2009. Voorts is er ook een verschil in weging van de diverse beoordelingselementen en wordt van de raden van de arrondissementskamers thans gevraagd om een “globale” beoordeling van de bekwaamheid en vaardigheden van de kandidaten uit te voeren en hen door middel van een quotering een rangschikking toe te kennen.

25. Het tweede onderdeel van het tweede middel is niet gegrond.

c. Derde onderdeel van het middel

26.1. De benoeming tot gerechtsdeurwaarder is een benoeming in een overheidsbetrekking. Het gelijkheidsbeginsel inzake benoemingen in overheidsbetrekkingen, krachtens hetwelk iedere burger gelijke toegang heeft tot zulke ambten, houdt in dat de aanspraken en verdiensten van de kandidaten moeten worden onderzocht en vergeleken aan de hand van objectieve en pertinente criteria.

26.2. De benoeming tot gerechtsdeurwaarder is voorts een benoeming naar keuze. De overheid beschikt hierbij over een ruime beoordelingsbevoegdheid, inzonderheid wat betreft de criteria die zij voor de vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten in aanmerking neemt en het gewicht dat zij aan deze criteria toekent, vooropgesteld dat ze objectief en pertinent zijn en op alle kandidaten op gelijke wijze worden toegepast.

26.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat de bestreden benoemingsbesluiten moeten worden gedragen door rechtens aanvaardbare motieven die kunnen blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit de stukken van het dossier. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen. Een beslissing schendt de materiële motiveringsplicht wanneer de motieven waarop ze steunt onjuist of onwettig zijn of de beslissing niet kunnen dragen.

26.4. De belangrijkste bestaansreden van de formelemotiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de formelemotiveringswet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft

beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen nagaan of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Het besluit tot benoeming van een gerechtsdeurwaarder dient overeenkomstig de formelemotiveringswet de feitelijke en juridische overwegingen te bevatten die eraan ten grondslag liggen en die vermeldingen moeten afdoende zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

26.5. Een positieve motivering volstaat: er moet worden aangegeven waarom de benoemde kandidaat de voorkeur heeft gekregen, er moet niet worden uiteengezet waarom de andere kandidaten niet zijn benoemd. Dit betekent evenwel niet dat het benoemingsbesluit beperkt mag zijn tot de enkele vermelding dat de benoemde kandidaat de benoemingsvoorwaarden vervult of dat het kan volstaan de kwaliteiten van de benoemde op te sommen. Uit het besluit moet kunnen worden afgeleid welke redenen het bestuur ertoe gebracht hebben de ene kandidaat boven de andere te verkiezen. Dit betekent niet dat noodzakelijkerwijze de aanspraken van alle kandidaten besproken moeten worden, maar wel dat het bestuur de criteria aanwijst op grond waarvan het er uiteindelijk toe gekomen is aan de benoemde de voorkeur te geven, hetgeen de teleurgestelde kandidaten moet toelaten in te zien op grond van welke objectieve en pertinente criteria zij werden voorbijgegaan.

26.6. De verwerende partij beschikt te dezen over een beoordelingsvrijheid zodat verschillende beslissingen mogelijk zijn, zij het enkel binnen de grenzen van de redelijkheid.

De Raad mag in het kader van het redelijkheidsbeginsel nagaan of de benoemende overheid op een willekeurige wijze van haar beoordelingsbevoegdheid gebruik heeft gemaakt. Dit zal enkel het geval zijn

indien de benoemende overheid handelt op een wijze waarop geen ander naar kennis en kunde redelijk bekwaam en naar feitelijk optreden redelijk handelend bestuur in dezelfde omstandigheden zou handelen. Dan moet worden vastgesteld dat de benoemende overheid onredelijk heeft gehandeld en dient de Raad van State beteugelend op te treden.

26.7. Uit wat voorafgaat volgt, dat de Raad van State zich bij de beoordeling van de aangevoerde wettigheidskritiek, wat de appreciatie van de titels en verdiensten van de kandidaten betreft, niet in de plaats van de overheid mag stellen.

26.8. Het gevolg hiervan is ook, dat verzoeker niet ermee mag volstaan te verklaren dat hij de door de verwerende partij doorgevoerde waardering van de kandidaten als onredelijk of onrechtvaardig ervaart. Om de onwettigheid van de motieven van de beslissing van de verwerende partij aan te tonen, kan hij ook niet volstaan met speculatieve verklaringen, onbewezen logenstraffingen of het louter ontkennen of in vraag stellen van de feitelijke elementen waarop de beoordeling berust of van die beoordeling zelf. Ook mag hij niet zomaar eisen dat de benoemende overheid uitlegt waarom zij voor de ene redelijke afweging heeft gekozen en niet voor een andere, als verzoeker niet eerst zelf minimaal twijfel kan doen rijzen omtrent de deugdelijkheid van de gehanteerde werkwijze. Verzoeker slaagt er maar in om een beoordeling onwettig te horen verklaren, indien hij aantoonst dat het bestuur steunt op onjuiste of onbewezen feiten of op een verkeerde beoordeling van of gevolgtrekking uit de feiten – de zogenaamde kennelijke beoordelingsfout.

27. In het bestreden besluit stelt de minister van Justitie dat zij zich voor wat het aspect ‘verdiensten en bekwaamheid’ betreft richt naar de expertise van de raad van de arrondissementskamer en zij sluit zich aan bij de motivering van het door de raad van de arrondissementskamer verleende advies.

Een benoemingsbesluit mag worden gemotiveerd met een verwijzing naar een advies uit de benoemingsprocedure. Voor het adviserende orgaan gelden dan wel dezelfde hiervóór vermelde vereisten, inzonderheid met betrekking tot de motiveringsplicht, als voor de benoemende overheid zelf.

28. Verzoeker behaalde in het advies van de raad van de arrondissementskamer een score van 29/35, meer in het bijzonder werd hem 21/25 toegekend voor het onderdeel ‘bekwaamheid’ en 8/10 voor het onderdeel ‘vaardigheden’. Aan de tussenkomende partij werd de maximumscore van 35/35 toegekend.

Het is niet verboden om gebruik te maken van een score om kandidaten te rangschikken. Het moet echter wel duidelijk zijn hoe de overheid tot de score voor elke kandidaat is gekomen, vermits de score het resultaat is van de beoordeling van een aantal (sub)criteria die het domein van de loutere kennis overstijgen, zodat ze op zich de rangschikking van de kandidaten niet kan verantwoorden.

Aangezien de beoordeling van de bekwaamheid en de vaardigheden decisief is om al dan niet benoemd te worden – zowel verzoeker als de tussenkomende partij verkregen immers de maximumscore voor het onderdeel anciënniteit en ervaring – mag worden verwacht dat uit de door de benoemende overheid bijgevalen motivering van het advies van de raad van de arrondissementskamer blijkt waarin het verschil tussen verzoeker en de benoemde kandidaat nu precies gelegen is.

29. De raad van de arrondissementskamer geeft aan voor zijn beoordeling telkens te zijn voortgegaan op het cv van de kandidaat, het persoonlijk onderhoud met elke kandidaat en de beschikbare adviezen van een aantal gerechtsdeurwaarders. Uit de lezing van de motivering van de adviezen die op grond van dit dossier ten aanzien van verzoeker en ten aanzien van de tussenkomende partij zijn uitgebracht blijkt dat de raad van de

arrondissementskamer zich ten opzichte van elk van beiden enkel in positieve zin heeft uitgesproken, zowel voor het onderdeel ‘bekwaamheid’ als voor het onderdeel ‘vaardigheden’. Elk van de adviezen somt de kwaliteiten op waarover elk van de kandidaten beschikt en dit in functie van de elementen op basis waarvan hun kandidaturen dienden te worden beoordeeld. Uit de adviezen blijkt dat elk van de kandidaten over eigen kwaliteiten beschikt die blijkens de woordelijke motivering van de adviezen door de raad van de arrondissementskamer gunstig worden geapprecieerd. Minpunten worden niet vermeld.

30. Dit neemt niet weg dat verzoeker uit de beschrijvingen vooreerst kan afleiden wat de deelcriteria zijn waarmee de raad van de arrondissementskamer rekening heeft gehouden. De motivering geeft aan wat de criteria zijn waarop de kandidatuur – elke kandidatuur – is getoetst. Verzoeker voert niet aan dat deze criteria ondeugdelijk of onduidelijk zouden zijn.

31. Aan de raad van de arrondissementskamer is gevraagd over de kandidaten een “globaal” (versta: totaal, omvattend) advies te geven en zulks in het licht van de in het feitenrelaas besproken precedentes – de vroegere omzendbrief en de rechtspraak van de Raad van State. Dat bij een dergelijke benadering een kandidaat met betrekking tot een bepaald aspect in het advies geen uitdrukkelijke waardering krijgt, betekent niet dat dit aspect door de raad van de arrondissementskamer niet is onderzocht, laat staan dat de kandidaat voor dit aspect of zelfs *in globo* tekortschiet. Wel mag worden aangenomen dat de kandidaat voor een in ‘zijn’ advies formeel onbesproken gebleven aspect volgens de raad van de arrondissementskamer geen verdiensten kan doen gelden die hem een betekenisvolle voorsprong geeft op de anderen.

32.1. Verzoeker merkt op dat hij gemotiveerde adviezen heeft voorgelegd voor zijn integrale carrière als gerechtsdeurwaarder, terwijl de tussenkomenende partij maar één en dan nog verouderd advies voorlegt. Volgens verzoeker moest de raad van de arrondissementskamer zelf de nodige informatie inwinnen over de merites van de kandidaten gedurende hun volledige loopbaan.

32.2. Het staat elke kandidaat vrij zijn of haar dossier te stofferen met adviezen en aanbevelingen en ervoor te zorgen een zo gunstig mogelijk en zo gestoffeerd mogelijk dossier in te dienen. Dat de adviezen van de gerechtsdeurwaarders de volledige loopbaan van de kandidaat moeten overspannen was niet gevraagd. De raad van de arrondissementskamer beoordeelt de kandidaat aan de hand van het dossier zoals het voorligt en het interview; hij is niet verplicht zelf het dossier aan te vullen, noch ten voordele noch ten nadele van de kandidaat.

Dat de tussenkomende partij geen recent advies kan voorleggen is bovendien toe te schrijven aan de omstandigheid dat zij eind 2009 tot gerechtsdeurwaarder werd benoemd en vervolgens tot de vernietiging van haar benoeming in 2013 het ambt in een eigen kantoor heeft uitgeoefend. De in omzendbrief nr. 196 opgenomen aanbeveling – want het betreft slechts een loutere aanbeveling – dat een gemotiveerd advies slechts twee jaar geldig is, geldt voorts niet voor adviezen over een afgesloten periode van tewerkstelling, die nog steeds volgens deze omzendbrief “onbeperkt geldig” kunnen blijven.

33. In redelijkheid kan niet worden ontkend dat de beoordeling in de adviezen wat positiever en meer lovend uitvalt voor de tussenkomende partij dan voor verzoeker. Uit de beschrijvingen valt onmiskenbaar af te leiden dat de bekwaamheden van de tussenkomende partij iets hoger worden ingeschat en dat haar meer kwaliteiten en vaardigheden worden toegemeten. Zo valt inzake de ‘bekwaamheid’ meteen op dat voor de tussenkomende partij naast terreinkwaliteiten ook kantoorkwaliteiten worden vermeld, terwijl over de eventuele kantoorkwaliteiten van verzoeker weinig of niets te lezen valt. Wat betreft het aspect ‘kennis van de procedure, regels, ...’ wordt over verzoeker gesteld dat hij “een brede kijk op het gerechtelijk recht” heeft. Voor de tussenkomende partij luidt het advies heel wat positiever dat zij een “uitstekende kennis van de procedures, de regels en de wetgeving met betrekking tot het beroep” heeft. Voorts wordt over verzoeker gezegd dat hij “[m]et het bijwonen van seminars en zijn deelname aan studiedagen [...] die kennis [onderhoudt]” terwijl

over de tussenkomende partij dienaangaande wordt gesteld dat zij “altijd een grote interesse [heeft] betoond voor de ontwikkelingen in [haar] beroep, wat zowel blijkt uit [haar] deelname aan opleidingen als uit [haar] persoonlijke inzet”. Andermaal blijkt hieruit een gradatie in waardering die in het voordeel van de tussenkomende partij uitvalt. In het advies over de tussenkomende partij wordt voorts vermeld dat zij “het volledige vertrouwen genoot van de titularis [van het kantoor waar zij werkzaam was]” en dat die haar “een uitmuntende kracht vond”. Zij heeft “een positieve ingesteldheid en neemt de richtlijnen van de gerechtelijke overheden en van de sector zeer ter harte” en zij “heeft zich loyaal, eerlijk en trouw betoond en heeft zich ingezet voor [haar] beroep, in het bijzonder bij de Nationale Vereniging van Kandidaat & Stagiair Gerechtsdeurwaarders, waarvan [zij] stichtend lid, bestuurder en coördinator is geweest”. Die kwaliteiten krijgen geen noemenswaardige tegenhanger bij verzoeker. Inzake ‘vaardigheden’ valt bij de tussenkomende partij dadelijk een uitgebreide beschrijving op van haar sociale vaardigheden. Zo wordt gewezen op haar “goed contact met de verschillende partijen, ook met de minder bemiddelde”, haar “gevoel voor maat” waarbij zij “tracht de mogelijke nadelen voor de rechtzoekenden zoveel mogelijk te beperken”, haar bekommernis om de relaties met haar confraters “wier gemeenschappelijke toekomst [zij] beijverd [heeft] in de vereniging van kandidaten waarvan [zij] coördinator is geweest”, haar contactvaardigheid, het feit dat “[zij] bestuurder [is] geweest van een humanitaire vereniging en [...] nog steeds bestuurder [is] van een sportvereniging” en “[zij] zich ook [heeft] ingezet voor een internationale sportvereniging”. Alleen al die sociale vaardigheden krijgen bij verzoeker geen of slechts een minder lovende tegenhanger. Inzake ‘organisatie en efficiëntie’ wordt over verzoeker louter gesteld dat “[i]n de organisatie en uitoefening van zijn taken [...] alles vlot [verloopt]” en dat “[h]et afgeleverde werk getuigt van een goede planning” terwijl het over de tussenkomende partij heel wat positiever klinkt dat zij “een goed organisator en [...] resultaatgericht [is]” en zij “zich dynamisch en flexibel [kan] aanpassen aan de concrete omstandigheden en de noodwendigheden waarmee een kantoor te maken krijgt. [Zij] is strikt, stipt, beschikbaar en toegewijd; het woord waarmee [zij] het vaakst wordt gekarakteriseerd is ‘efficiënt’”. Inzake omgang met

personeel wordt over verzoeker gesteld dat hij “goede relaties onderhoudt” met de personeelsleden, terwijl de tussenkomende partij “wordt gewaardeerd door de bedienden”. Wat betreft het zich aanpassen aan moderne technologieën luidt het advies over verzoeker dat hij zich “[o]p korte tijd [...] in elk kantoor opnieuw vertrouwd [maakt] met de diverse softwarepakketten”, terwijl over de tussenkomende partij wordt gesteld dat “[zij] goed thuis [is] in de evolutie van de moderne technologieën” en dat “[e]en cliënte die in de sector van de nieuwe technologie werkt en voor wie [zij] veel vaststellingen via internet heeft gedaan, [...] uitermate tevreden [was] over [haar] vindingrijkheid”. Een gradatie kan in redelijkheid aan die en de andere vergelijkingen tussen verzoeker en de tussenkomende partij niet worden ontzegd.

34. Zoals reeds uiteengezet, valt het niet aan de Raad van State toe om de beoordeling over de titels en verdiensten van de kandidaten over te doen en zijn appreciatie in de plaats te stellen van die van de benoemende overheid. De Raad van State zal die waardering van de kandidaten slechts voor onwettig houden indien er een zogenaamde kennelijke beoordelingsfout uit blijkt, omdat ze voorbijgaat aan voor eenieder zichtbare grotere aanspraken van verzoeker. Welnu, in het kader van het wettigheidstoezicht waartoe de Raad van State is gehouden, wijst de appreciatie van de beide kandidaten, zoals die is uitgeschreven, op een verschil dat vermag te verantwoorden waarom verzoeker niet gelijk wordt geplaatst met de tussenkomende partij.

35. Als verzoeker al beweert dat hij grotere aanspraken kan maken op benoeming dan put hij deze aanspraken enkel uit de omstandigheid dat de tussenkomende partij haar taken als vervangend gerechtsdeurwaarder slechts in één kantoor heeft uitgeoefend en haar activiteitenradius aldus tot dat ene kantoor is beperkt, terwijl hij verschillende gerechtsdeurwaarders heeft vervangen; alsook uit de omstandigheid dat inzake juridische bijscholing zijn activiteit als docent hoger moet worden ingeschat dan de verdienste van de tussenkomende partij die slechts aan één vorming en een jobdag heeft deelgenomen.

Verzoeker verduidelijkt niet waarom een kandidaat die zijn loopbaan in één kantoor heeft uitgebouwd, om die enkele reden achter een kandidaat met ervaring in meerdere kantoren geplaatst moet worden en dit blijkt ook niet spontaan. Bovendien wordt in het advies over de tussenkomende partij gesteld dat zij bijna 16 jaar in Brussel werkt en vertrouwd is met alle specifieke kenmerken en de grote diversiteit van het arrondissement en dat zij bovendien ervaring heeft in andere arrondissementen. Vanaf haar benoeming, tot de vernietiging ervan, heeft de tussenkomende partij haar activiteiten overigens in een eigen kantoor uitgeoefend.

Wat betreft de juridische bijscholing wordt met de verwerende partij vastgesteld dat de verwijzingen naar de aanwezigheid op één studiedag en een jobdag in het advies over de tussenkomende partij louter illustratief zijn ter ondersteuning van de overweging dat de tussenkomende partij opleidingen is blijven volgen en haar kennis van de procedures en ontwikkelingen op dat gebied op peil heeft gehouden en dat het kandidaatstellingsdossier van de tussenkomende partij op dit punt aanzienlijk meer verdiensten bevat, zoals een groot aantal gevolgde opleidingen, twee publicaties en drie voordrachten.

Verzoeker betwist de uitgebreide waardering van de overige aspecten van de bekwaamheden en vaardigheden van de tussenkomende partij niet en hij stelt niet dat hij ter zake over grotere aanspraken beschikt waaraan de verwerende partij zou zijn voorbijgegaan, laat staan dat hij dit aannemelijk maakt. Zoals reeds opgemerkt kan in redelijkheid een gradatie aan die vergelijkingen tussen verzoeker en de tussenkomende partij niet worden ontzegd. Het is overigens niet omdat verzoeker op een bepaald punt van de vooropgestelde deelaspecten mogelijk beter scoort dat het de benoemende overheid verboden is om aan de tussenkomende partij een hogere beoordeling te geven op grond van het geheel van de andere elementen.

36. Verzoeker toont niet aan dat het advies van de raad van de arrondissementskamer over de tussenkomende partij de in het middelonderdeel

aangevoerde regels en beginselen schendt omdat het steunt op onjuiste of onbewezen feiten of op een kennelijke beoordelingsfout, inzonderheid omdat hij over duidelijk zichtbaar betere aanspraken beschikt dan de tussenkomende partij.

37. Het derde onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

C. Derde middel

38. In zijn laatste memorie stelt verzoeker dat hij niet langer aandringt op het derde middel. De Raad van State begrijpt deze verklaring als een afstand van het derde middel.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en op een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro die verschuldigd is aan de verwerende partij.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 22 februari 2018, door de Raad van State, Ve kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Jan Clement,	staatsraad,
Luc Cambier,	staatsraad,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Geert Van Haegendoren